Akbaba

— Partiler erken seçim istiyor. —

— «Bu akşam gün batarken gel
Sakın geç kalma erken gel
Tahammül kalmadı artık
Aman geç kalma erken gel!..»

BU YAZIN TATLI HEYECANI...

...İŞ BANKASININ

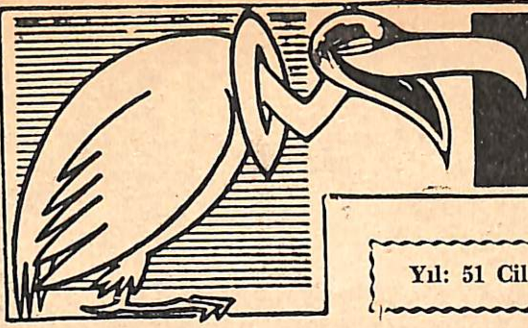
YAZ ÇEKİLİŞİNDE

Türkiye İş Bankasının bu yıl yapacağı **3 çekilişin** ilki olan Yaz Çekilişinde **8765 talihli** zengin para ikramiyeleri kazanacak. Tasarruflarınızı **4 Mayıs** akşamına kadar Türkiye İş Bankasında çoğaltarak bu tatlı heyecanı **siz de** yaşayın.

TÜRKİYE İŞ BANKASI PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans: 1028 — 42)

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 17 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 11 Nisan 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

MİZAN VE YEVMÜLMİZAN

MATEMATİK derslerini İkinci Dünya Savaşından sonra almış olanlarımızın «sağlama» diyebildikleri bir işlem vardır:

Toplama, çıkarma, çarpma ve bölme işlemlerinden birinin doğruluğunu kontrol için yapılır.

Eskiden bunun adı «mizan» idi.

O Arapça sözcüğün dilimizdeki bir anlamı da terazi ve benzeri ölçü aletiydi. Fen meraklısı dedelerimiz termometreye mizanülharare, higrometreye mizanülrütube, barometreye mizanülhavâ derlerdi.

Bir de yaşamış ve yaşamakta olan herkesin günahlarıyla sevaplarının tartılacağı kıyamet gününe yevmülmizan adı verilirdi.

O türlü tartmalarda olsun, basit matematik işlerinde olsun, mizanın önemi açıktır:

Yapılan hesabın doğruluğunu rastlantıya bırakmaz, sağlama bağlar.

Yazık ki yurdumuzun sağlam hesaba en muhtaç bulunduğu bir dönemde mizan işlemi büsbütün unutulmuşa benziyor.

Haftalardır, hattâ aylardır gazetelerimizin sayfaları ilkokul hesap sınıflarında doldurulan karatahtalar gibi basit hesap işlemlerinin rakkamlarıyla kaplı:

Şu kadar kişi şu kadara eklenirse...

Onlardan şu kadarı çıkarsa...

Daha sonra yeniden çoğalmalar olur da söz konusu sayı üçle çarpılırsa...

Toplam şu kadara bölünürse...

Ona da sekiz eklenirse...

Elde var üç...

Sonuç ne olur?

İçinde öğretmeni, profesörü, avukatı, tüccarı, mühendisi, yâni her alanda yetişmiş kurmayı ve hesap insanı pek bol olan bir uzmanlar topluluğu nice zamandır bu işlem denizinde kulaç atmakta. Sabah akşam rakkamlarla boğuşularak hesaplar, hesaplar, hesaplar yapılıyor.

Sonuç hep sıfır.

Belki sıfırdan da kötü: Eksi işaretlerine doğru kaymakta...

En basit toplama çıkarma işlemlerinin bile böyle çözümlenmez, akıl sır erdirilmez, içinden çıkılmaz bir ahret bilmecesi haline gelmesinin sırrı nedir acaba? Çok daha karışık sorunları çözebilecek gibi yetiştirilmiş kişiler, bu çocuk oyuncağı işlemleri yaparken nasıl yanılırlar? Kim engelliyor doğru sonuç almalarını?

Ayağa çelme takılır ama kafaya takılmaz: Gövdenizin hareketlerini dış güçlerin etkilediğini iddia edebilirsiniz; beyninizin hareketi aksarsa öyle bir özür ileri sürülemez. Kafanızın içindeki başarılar ve başarısızlıklardan yalnız siz sorumlusunuzdur.

Eğer sözünü ettiğimiz bilmiş kişiler topluluğu sürekli olarak en basit hesap işlemlerinde yanılıyorlarsa bunun nedenini şu ya da bu dış etkenin baltalama hınzırlıklarında değil, yine kendi kafa mekanizmalarının işleyişindeki bir aksaklıkta aramak gerekir.

Farkındaysanız, o türlü hesap karışıklıklarının başladığı ve gitgide düğümlendiği dönemin bir temel özelliği var:

Halk, yurt yönetiminin büsbütün dışında kaldı.

Bu dönemde —en iyi niyetlisi dahil— bütün yönetici ve politikacılar hesapları hep halk yararına yapmakta olduklarını iddia ettiler.

Ama halka danışmadılar. Danışamadılar.

Bunun böyle oluşunda hiçbir kişinin ya da çevrenin kendi başına suçu yok. Birbirine dolana dolana gelişen koşullar o sonucu yarattı. İşlemin başlangıcındaydı tersliğin kaynağı:

Hiçbir zaman yeteri kadar doğru bilgi verilip danışılmıyordu halka. Bütün yönetici ve politikacılar —yine en iyi niyetlisi dahil— kendi çözümlerinin doğru olduğu inancıyla işleme başlıyor, bütün davranışlarını halka da aynı inancı kabul ettirme amacına göre ayarlıyor, elde ettikleri sonucun doğruluğunu kontrol ihtiyacını ise hiç duymuyorlardı.

Bir ülkenin yönetimi için başvurulacak basit bir mizan vardır:

— İşler yürüyor mu, yürümüyor mu?

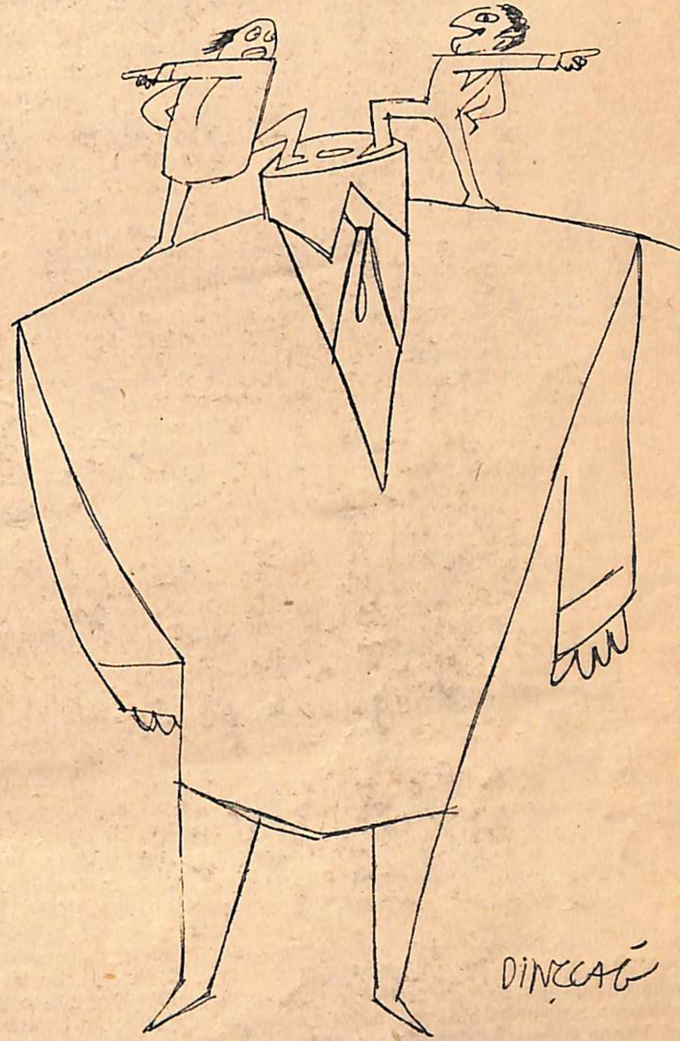
Eğer karışık görünüşlü güçlükler gitgide basitleşerek kolaylanıyor, sorunlar günden güne çözülüp ortadan kalkıyorsa doğru yoldasınız demektir. Tersi oluyorsa işlemin temelinde bir yanlışlık bulunduğunu düşünmelisiniz.

Bugünlerde yurdumuzda düğümler hep üstüste binmekte. Çözülmüş görünenlerin bile ilerde yeni dolanmalara yol açıp açmayacağını bilen yok.

Halk hakemliğini doğru bir tartı âleti durumuna getirip onun mizanından yararlanmayı öğreninceye kadar temel hesap yanlışından kurtulamaz, sonuçları hep rastlantıya bırakmak zorunda kalırız.

Şimdilik yevmülmizanın daha önce gelip çatmamasını dilemekten başka söyleyecek bir şey yok.

AKBABA

Yazısız

İstanbul'un iki yakası birleşti. — Gazeteler —

— Kaç para eder, bizim yakamız birleşmiyor!..

SAFOĞLAN

MUZAFFER İZGÜ

MUHTAR kaymakamlıktan gelen kâğıdı okuduktan sonra, bir daha okudu, bir daha okudu... Sonra yüksek sesle ihtiyar heyeti üyelerine okudu. Yazıda, «Köyünüzde Türk Turizmine hizmeti geçenler varsa adlarının bildirilmesi, adlarının karşısına yaptıkları hizmetlerin yazılması, en geç onbeş gün içinde yazının cevabının kaymakamlıkta bulunması...» diyordu. Altında da ayrıca bir not vardı: «Turizme hizmetleri sabit görülenlere bin lira ödül verilecektir.»

O anda hemen, muhtarın da, ihtiyar heyeti üyelerinin de aklına Safoğlan geldi... Muhtar:

— Çoktan hak etti de geçdi bile, dedi.

— Ne diyon, dedi azadan Kör Osman, onun tulizimciliğe gatgısını heç birimiz yapamayız... Onun gattıkların, gattıkların...

— İyi amma, dedi muhtar, yazdık diyelim ismin! Safoğlan, pekiyi garşısına ne yazacağız?

Üye, Üllüz Hüseyin:

— Heye, dedi, yazılmaz ki... En eyisi muhtar, sen gaymakam beye gadar get, ve bu çocuğun tulizimciliğimize yapdıklarını bir bir anlat... Sağolsun, oğlanın yüzünden köv de üç beş guruş para gazanmıya başladı. Kim derdi ki, o birbirine bel vermiş esgi iki daş menşur olsun da tulis garıları akın akın gelsinler buraya?...

— Yaa yaa, dedi Tahtaburun Tahir, Allah bin bin bereket versin, yaz günü epeyce gazanıyoruz... Yımırtamız, tavığımız para ediyor... Meyvemiz zebzemiz de cabası... Şindi tutup da biz şu oğlana bin lira gazandırmazsak, nankörlük etmiş oluruz...

Devrisi günü muhtar, yanında üyelerden Üllüz Hüseyin olduğu halde kaymakamlığın yolunu tuttular... Kaymakamın kapısında önlerini iliklediler, kapıyı tıklattılar, içeriye girdiler... Kaymakam:

— Buyrun? dedi. Muhtar:

— Beyim bir yazınızı aldık da, hani tulizimciliğe hizmetleri geçenlere ödül verecekmişiniz?...

— Evet, dedi kaymakam.

— İşte beyim bizim kövde bi Safoğlan derler çoban vardır, bu oğlanın tulizimciliğimize çok hizmeti geçmiştir... Yâni o birbirine bel vermiş iki daşı tulistik bile yapan Safoğlan'dır desem yalan dimemiş olurum...

— Kaç dil biliyor?

— Dil mi beyim? Gendi dilini bile doğru dürüst bilmez. Soran, cuvap vermez, nasılsın den, sırıdır, amma beyim babayiğittir...

— Turistleri ayıdan falan mı kurtarmış?

— Yok beyim, gerçi gendisi de ayı gadar vardır amma, çok yufga yürekli, çok eyi galplidir, garıncayı bilene incitmez...

— Pekiyi, bu taşların yerini ilk kez keşfeden bu çoban mı olmuş?

— Yok beyim, o daşlar ben bildim bileli orda durur. Demem öyle değil beyim.

— Pekiyi, turizmimize katkısı ne olmuş bu çobanın?

— Beyim size nasıl anlatsam ki!... İsterseniz işi başından anlatayım... Beyim bi gün, iki tane tulis garısı gelmişler, bu daşın yanında çadır gurmuşlar. Bizim Safoğlan da ordaymış... Görmüşler bunu, yanlarına çağırmışlar...

«Gel bize yardım et» demişler... Dedim ya, çok eyi galplidir bizim Safoğlan, tutmuş onlara yardım etmiş, çadırlarının gazıklarını sağlamlaşdırmış, iplerini bi eyicene germiş, niylon taslarını alıp gaynakdan su doldurmuş, sona da gendi goyunundan sağıp süt vermiş...

Kaymakam:

— Bu kadar mı? diye sordu.

— Yok beyim, bu gadarlık gatkıyı hepimiz yaparız amma, Safoğlanınki başga, onun işi hemi çok zor, hemi de çok güç... Sona beyim, tutmuş bu tulis garılar gutuları gırmışlar, içinden bişeler çıkarmışlar, çanağa dökmüşler, ortaya goymuşlar, çağırmışlar bizim Safoğlan'ı:

«Gel yi» deyi... Dedim beyim Safoğlan diye... Bizimki gafasını sallamış, «Ya a» demiş, ötekiler diretmişler, «Sen bize bişeler verdin» diye... Tabiî bunları işaretnen anlatmışlar... Safoğlan anlamamış, sofraya da oturmamış, gıyıcıkdan onları seyretmeye başlamış... Garıların her ikisi de bakar bakar gülerlermiş bizim Safoğlan'a... Sona garının ikisi de çadıra girmiş gaybolmuşlar, sona bi çıkmışlar ki beyim, na ha el gadarcık donlarnan... Safoğlan namuslu beyim, hemen dönmüş arkasını, sürüsünün başına gediyormuş ki, iki tulis garı goşmuş yetişmişler ardından, başlamışlar bizim Safoğlan'ı çekmiye... Onlar çekerlermiş, Safoğlan getmezmiş, onlar çekerlermiş Safoğlan getmezmiş... Garılardan biri Safoğlan'ın yırtık göyneğinden elini daldırarak tan gıdıklamaya başlamış... Zaten bizimki her dakga güler, başlamış gıkır gıkır gülmiye... O güldükçe tulis garıların hoşuna getmiş, o güldükçe tulis garıların hoşuna getmiş... Safoğlan az daha bayınacakmış amma, dedim ya beyim naturası guvvatlı diye, bayınmamış... Almış götürmüşler bunu çadırın yanına, başlamışlar soymaya... Safoğlan heç bişe bilmez beyim, o gadar ki saf... Beller ki, garılar soyup da eğlenecekler... Heç sesini çıkarmamış, galmış cıscıbıldak...

— Evet sonra? dedi kaymakam.

— Sona beyim, o halnen gaçıp gurtulmuş yanlarından, çok korkmuş beyim, sürüyü de orda bırakmış... Muhtar ben olduğumdan doğruca benim yanıma geldi.

«Ulan Safoğlan bu ne hal, goşuya mı çıkdın?» dedim...

Sırıttı beyim... Çok gonuşmaz ki, bir iki kelimeynen anlattı. Garılar buna birtakım işaretler etmişler, amma heçbirini anlamamış... Tabiî ben hemen anladım... Beyim böyle şeyler şakaya gelmez, sorumluluğu bir başıma almamak içun hemen ihdiyar heyetini topladım...

Üllüz Hüseyin:

— Topladı beyim, dedi...

— Sona, dedi muhtar, heyete, arkadaşlar dedim, toprağımız yok, febrikemiz yok, bi galıyo bize o iki daş ve tulizimcilik... Şu anda da elimize çok gözel bi fursat geçmiş olup, tulizimciliğimizde ilk adımımızı atalım, Safoğlan'ı da bi tulizim neferi gibi çalışdıralım... Onun yimesini içmesini üzerimize alalım. Golay deel beyim, oğlanı eyi beslemek gerek... Arkadaşlar, tamam tamam, dediler, gararlarını verdiler... Sona çağırdık Safoğlan'ı huzura, annatdık ona... Beyim annadıyoruz annadıyoruz anlamıyor... Belki otuz kere annatdık...

«Tamam mı lan?» dedik, tutitu «Ya a» dedi...

«Ulan gurtar bizi hıyar, bunlar geder başgaları gelir, geden gelene söyler, ineklik etme, dul garı doğurduğu!» En sonunda razılıktan geldi. «Hadi» dedik. İşte o zaman bize sırıdıp sırıdıp da:

«Oraya gedince ne yapacam?» demesin mi? Saf ki beyim, öyle saf, hâşâ huzurdan, goyundan öte... Hadi tuttuk başdan annatdık... Çıkardık yola, ardını tapıklaya tapıklaya, «Gahraman Safoğlan, aslan Safoğlan» diye diye daşların yakınına gadar getirdik... Biz de çok geriden gözetlemiye goyulduk... Beyim, dedik ya oğlan saf diye, bizden ayrılınca bi goşdu bi goşdu, bi girdi çadıra yıldırım gibi, hepimizde bet beniz attı:

«Ula vallaha hayvan gibi girdi içeri, yarin candarmaları yığacak köve.»

Ha bekle, de bekle... Ses seda yok beyim...

«Ulan bu saf boğdu mu yoksa garıları?»

Beyim nasıl zordlu dakkalar geçiriyoruz, bize sor onu... Accık sona bi bakdık, bizim Safoğlan çıkdı çadırdan dışarı... Çıkdı amma bişeler olmuş oğlana, hani havada durna guşu olur ya, onun gibi, meydanlıkda bi döndü bi dolaşdı, yıldırım gibi daldı gene çadırdan içeriye...

«Ula bu oğlan ne halt eder?» Bekle ki bekle beyim... «Lan kesiyor mu yoksa garıları?» Hani bi bilsek goşup gurtaracağız amma, bilmiyoruz ki... Şöyle yirmi dakka sona Safoğlan çıkdı gene çadırdan... Bu sefer durna guşu ne beyim, şahin guşu şahin, deli gibi goşdu goşdu, sona tavı gelmiş eşşekler gibi gendini çimenlerin üsdüne bi atdı, debelendi debelendi, goşdurdu girdi gine çadıra...

«Ula Üllüz Üsen ne haldır ki bu lan?»

«Ne biliyim muhdar gardaş, garıları bi sağlam görsek, başga bişi dimem.»

Hani ulan o gadar goşduryon, bi de goşa goşa bizim yanımıza gadar gelsen ya!... Gelmiyor beyim... Aradan yarım saat geçmiyo, bizim Safoğlan gır beygirleri gibi goşduruyor goşduruyor, giriyor çadıra... Yok beyim garılardan habar yok... Hemen oracıkda ihdiyar heyeti olarakdan garar verdik, gedeceğiz ve çadırı gonturol edeceğiz... Ben öne düşdüm, arkadaşlar ardıma, çadırın yanına vardık... Seslendim:

«Heey kim var orda?»

Beyim bi bakdık bizim Safoğlan, iki garının arasında çıkdı dışarıya. Garılar birer ellerini atmışlar Safoğlan'ın omuzuna, datlı datlı gülüyorlar...

«Yok yok, dedik, bişi yok» dedik, döndük geriye...

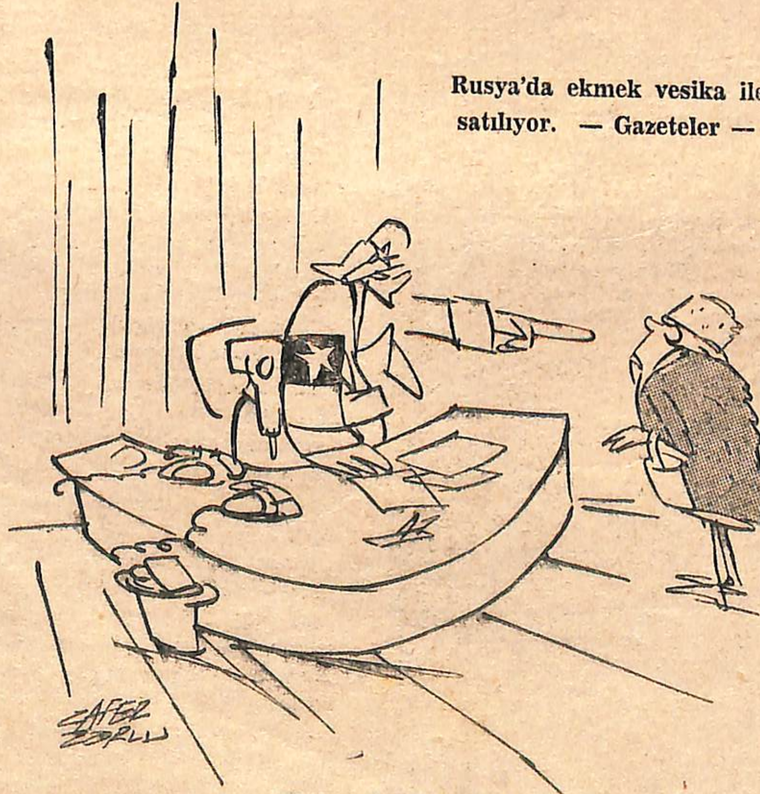
İşte beyim o günden sona Safoğlan'ı bu işnen görevlendirdik... O iki garı getdi, onun ardından dört dene geldi, onlar getdi, beş dene geldi... Aradan iki sene geçdi beyim, bu sefer garılar köve kadar gelip sormaya başladılar:

«Oglansaf nerde?» diye...

Soranlara, biz de daşların olduğu yeri tarif ediyorduk... Çok şükür şindi beyim, Avrupa'nın birçok yerinden gelen tulistler var, hepsi de Safoğlan'ı görmiye geliyorlar... Maşşallah dayanıklı da çıkdı beyim bizim Safoğlan...

Şimdi diyorum ki beyim, bu bin liralık ödülü Safoğlan'a verelim diyorum... Vallaha köv içun, tulizim içun canını dişine dakmış, canla başla çalışıyor gece gündüz...

Muzaffer İZGÜ

Rusya'da ekmek vesika ile satılıyor. — Gazeteler —

— Ekmek bulamadım...
— Vesika ye!..

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Bal ararken

HER yiğitin bir yoğurt yeyişi vardır ya... Yemesi bittikten sonra «Söyle bakalım, tadı nasıldı?» deyin; aynı tadı başka türlü dile getirir her biri. Yoğurt yeyişi kadar yoğurt anlatışı da ayrıdır her yiğitin.

Ve dikkatle kulak verirseniz anlatışlardan kişilikleri çıkarabilirsiniz.

Eskilerin dedikleri gibi:

— Üslûb-u beyan aynıyle insandır.

Nur içinde yatsın, Baha Toven adında çok değerli bir Türkçe öğretmenim vardı. (Beethoven hayranı olduğu için adını B. Toven diye yazar, kendine Betoven denilmesini isterdi.) Kusursuzluk delisiydi bu öğretmenim. Gramerde, yazılışta, noktalamada en küçük bir yanlış görse sinir nöbeti geçirir, dakikalarca bağırıp çağırırdı. Üstelik yanlışsızlıkla da yetinmez, sınav cevaplarında bile üslûp güzelliği arardı.

Besteci Beethoven için notalar ne idiyse, Türkçeci Betoven için de dilimizin sözcükleri, noktaları, virgülleri oydu. Falsolarımızı hemen yakalar, siniri geçtikten sonra bir zaman yüzümüze bakarak acı acı düşünür, sonunda hangi yanlışın hangi karakter çarpıklığının belirtisi olduğunu sabırla anlatırdı.

En içerlediği üslûp bozukluklan abartmalar, zorlamalar ve özentili döktürmelerdi.

Özellikle nida işaretlerine alerjisi vardı. Bunların ancak «Yangın var!» kabilinden haykırışların sonuna konulmasına razı olur, başka yerlerde kullanıldığını görürse öfkeden duvarlara tırmanırdı.

Geçenlerde bir maç sonucunu öğrenmek için en ciddî gazetelerimizden birinin baş sayfasına bir göz bile atmadan spor sayfasını çevirince şu başlıkla burun buruna geldim:

«Dört Futbolcu Atıldı!!! Tekmeler İşledi!!! Yumruklar Patladı!! Şişeler Yağdı!!!»

Hemen Betoven'i hatırladım, maçı unutup sayım yaptım: Başlıkta 9 sözcük, 11 nida işareti vardı.

Arkadan başladım maçın haberlerini okumaya.

Bizim Suavi Süalp'i sever misiniz? Dostum olduğu için söylemiyorum; bence yalnız Türkiye'nin değil, dünyanın en şirin ve en çılgın mizah yazarlarından biridir.

Maçın haberlerini onun uydurduğu curcunalara benzettim biraz:

«Ankaragücü iyice sinirlendi... Erman, İsmail, Metin boyuna tekmeleri çalıştırıyorlar... Yılmaz faul yaparak topu kapıyor. Erman yaradana sığınıp basıyor tekmeyi Yılmaz'a... Yılmaz gelip yerde olan Erman'ı âdeta çiğniyor... Metin sol tarafta Nedim'i tekme ile deviriyor. Hakem yanına yaklaşan Selçuk'a ihtar veriyor. Selçuk'un cevabı ayıp oldu. ğu için buraya yazılmaz... Bu sırada futbolcular birbirlerine girip tekme ve yumruklarını konuşturuyorlar. Her yerden kanyak şişeleri ve portakallar yağıyor.»

Maçtan sonra Ankaragücü Kulübü Başkanı «Bu galibiyet, tarihimize altın harflerle geçecek değerli ve mânalı bir galibiyettir» demiş...

Spor sayfasındaki başka bir haberde de hakaret suçuyla bir yıl ceza almış olan Altay Kulübü Başkanının Futbol Federasyonu Başkanından şöyle yakındığı bildiriliyor:

— Sporda bal arıyoruz. Bal olması için, bal arısı, bahçe ve çiçek gerekir. Oysa kulüplerle Federasyon arasında bataklık var. Bataklıktan ise metan gazı ve sivrisinek çıkar...

Bunu okurken tekrar Betoven'i hatırladım. Şu benzetmelere ne derdi acaba?

Sonra baş sayfaya döndüm, devlet yönetimimizdeki son gelişmeleri, olayları, demeçleri okudum. Gerek öz, gerek üslûp bakımından spor sayfası baş sayfadan, futbolcular politikacılardan, Ankaragücü Ankara'dan daha iç açıcıydı.

Tepkimi yazmayacağım; sonuna 11 nida işareti de yetmez.

Refik ERDURAN

Âşık Veysel'in heykeli dikilecek. — Gazeteler —

«Benim sadık yârim kara topraktır!»

Dostlarlasın Âşık Veysel

Sadık yârin seni aldı,
Dostlarlasın Âşık Veysel!
Şiirlerin, adın kaldı,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Tamam dedi Koca Usta,
Selâm verdin eşe dosta,
Sevenlerin şimdi yasta,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Sen ölümü bildin gerçek,
Devran döner ve dönecek,
Ağlar sana kurt, kuş, çiçek,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Görenlerden iyi gördün,
Mısralardan nakış ördün,
Bu dünyada zevk mi sürdün?
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Arkadaşın dertli sazın,
Karanlıkmış akın yazın,
Aydınlığa vardı özün,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Âşıkların dilindesin,
Gariplerin ilindesin,
Sen sazların telindesin,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Uzun, ince bir yoldaydın,
Yolu sen bir dakka saydın,
Gökte yıldız gibi kaydın,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Gün dolana, ay dolana,
Bu gerçeği vay bulana,
Yatıp kaldın Sivralan'a,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

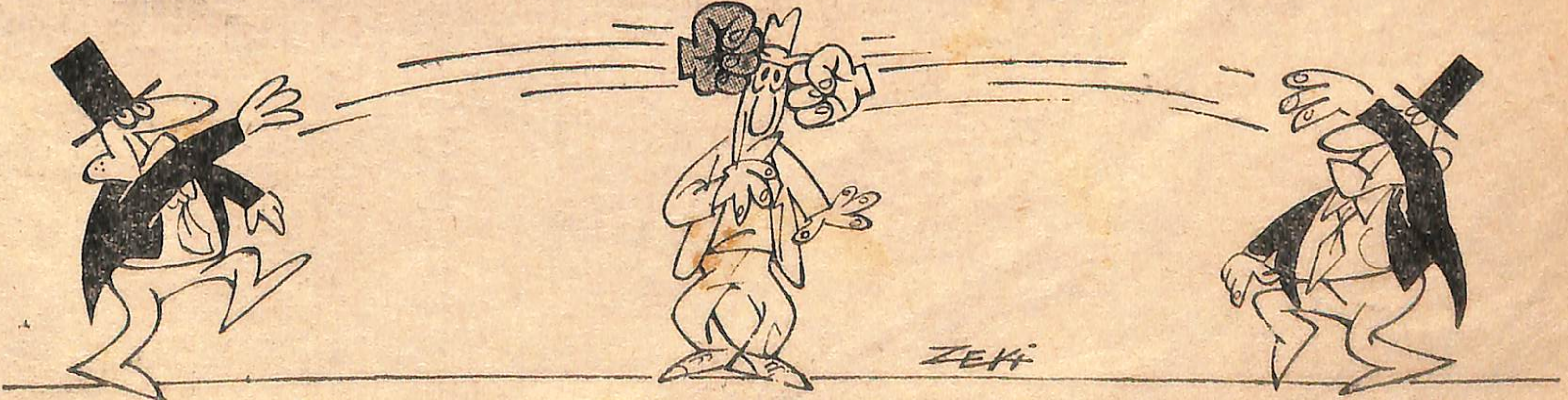
Sadık yârin bağrı açık,
Sazın sustu, boynu bükük,
Yetmişdokuz, yumak kopuk,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Bura mal mülk, kibir dünya,
Anlat nasıl öbür dünya,
Yuttu seni obur dünya,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Şiir dili, dost elisin,
Adın kaldı, ezelisin,
Sen yurdumun Veysel'isin,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Mukadder der: Gerçek olan,
Birkaç mısra geri kalan,
Bura yalan, ora yalan,
Dostlarlasın Âşık Veysel!

Mukadder ÖZAKMAN

— AP'lilerle, DP'liler kavga etti. —

ÜÇ AMPULDEN BİRİSİ!

— Bu odanın alettirigi niye yanmıyo gıııız?

— Gurban olduğum ana... Ne diye elektrikler boşuna yana... İşitmedin mi Nuri bey ne demiş?

— Ne demiiiş?

— Üç ampulden birini söndürün! demiş.

— Kim demiş?

— Nuri bey demiş, Nuri bey!...

— Şu Sıhhiyeci Nuri beg mi demiş bu lâkırdıyı?... Ne işi var Sıhhiyeci Nuri'nin bizim evin ampulleriylen?... Pansumana gelir, parasını alır... İğnesini yapar, ücüret fiyeti ne ise alır... Bu evin ışığı, garanlığı Nuri bege mi galmış?...

— Gurban olduğum ana... Lâkırdıyı annatamıyom sana... Benim dediğim Sıhhiyeci Nuri değil... Kodamanoğlu Nuri beg, annadın mı, Kodamanoğlu!...

— Yah görem şu alettirigi de, aydınlıhda lâf edek: Kimmiş o Godamanoğlu Nuri dediğin?... İrahmetlik babanın domino arkadaşı mı?... Yohsam Pakize hanımların dişçisi... Neydi o adamın adı söylesene?...

— Gurban olduğum ana... Bu Nuri beg, senin bildigin Nuri beglerin hiç birisi değil... Enerji ve Tabiî Kaynak Bakanı Nuri beg... Bakan Nuri beg, annadın mı?...

— Sen nirden tanıyon?

— Gurban olduğum ana... Ben tanımam kendisini... Gazetelerden tanırım adını, sanını... Yâni.. senin anlayacağın görmüşlüğüm, konuşmuşluğum, tanışmışlığım yok... Haddime mi düşmüş benim.. koskoca hükûmet adamı o... Bakan yâni.. Şey... Vekil... Vekil...

— Kimin vekili ki?...

— Gurban olduğum ana... Ben ne bileyim... Vekil işte... Enerji ve Tabiî Kaynaklar Vekili...

— Gıız!... Gız sen beni temelli cahal sanıyon gıız!... Gaymağın da vekili olur mu?... Hemi gaymah galdı mı ortalarda?... Doğru dürüs süt bile bulamıyom... Gaymah nirdeee?...

— Gurban olduğum ana... Kaymak değil... Kaynak.. kaynak... Kaynak!... Anladın mı?... Kaymak başkaaa, kaynak başka!...

— Ne kaynağı gız?... Terkosda bilem bir damla sızıntı yoh... Bu memlekette su gaynağı mı galdı ki?...

— Gurban olduğum ana... Lâf anlatamıyom ki sana... Su kaynağı değil... Elektrik kaynağı, elektrik!...

— Alettirik gaynağı mı dedin?... Alettirigin de gaynağı mı olur gıız? Ha.. dur görem.. olur ya... Bizim Menşure hanımın torununun demir garyolasını alettirik gaynağı yapıp lehim eylemişlerdi hani.. tamam, annadım şimdi... Şuna şey desene.. şey... Gaynahçı Ustası disene gıız!..

— Gurban olduğum ana... Sen de kök söktürüyon insana... Kaynakçı ustası değiiil... Değil kaynakçı ustası... Anlamiyor musun?... Nasıl suların kaynağı var... Elektriğin de kaynağı var... Yâni şey... Pınar gibi kaynıyor elektrik bir gözeden... O göze var ya, o göze... İşte o gözenin suları çekilmiş... Yağmur yağmamış da ondan... Kaynağın suyu azalınca elektrik de azalmış... Tamam mı?... Şimdi de şey varmış.. şey... Bütün memlekette elektrik darlığı varmış. Her yerde üç ampulden biri söncekmiş...

— Gıız!... Eğri otur doğru gonuş... Ben bildigin analardan değilim... Alettirigi söndürülmüş garanlıh odalarda neler olur çoh eyi bilirim ben, gıız... Nuri beg ne demişse demiş... Hökümetin emri başım üsdüne... Emme... Gaynak Vekili Nuri beg, her bi yerin ışşığı yansın da gızların odasının alettirigi mi sönsün demiş?... Yah şu alettirigi... Yah da, hökümetin lâkırdısına gulah veriysen get aralığın ışşığını söndür... Gözümün feri sönene gadar senin ışığını gararttırmam ben, anlıy misin?...

BEŞ GÜZELLER

BİRİNİN adı: Joann Maria. Uzun boylu, kumral güzeli, onyedi yaşlarında fıstık gibi bir kız...

Ötekinin adı: Margeret Angelle. Güzel vücutlu, diri göğüslü, arzu dolu bakışlarında dişisel yalımlar kaynaşan kütür kütür bir genç kız.

Diğerinin adı: Penolope Loreno. Dar pantalonunu geren kalçaları, gergin bacakları ve etli dudaklarıyla bir içim su...

Dördüncüsünün adı: Paylla Leegibson.

Havaya kalkık burnu, şahlanmış gözbebekleriyle binimlik tayların dolu - dizgin havası içinde.

Beşincinin adı: Maria Therese.

Kahverengi benekli sarı ipek blûzu içinde olgun ve dolgun bir muz salkımı görüntüsüyle kucaklıyor insanoğlunun duygusal evrenini...

Evet... Hepsi birbirinden sevimli, birbirinden tatlı, birbirinden çekici, birbirinden taze, beş genç kız... En büyüğü ondokuzunda ya var, ya yok...

Beşi birden Hatay Cezaevinin demir parmaklıkları gerisinden bakıyorlar bu yana doğru. Kafese kapatılmış beş panter yavrusu gibi...

....

Sanıyorum ki kameramız kızların fiziksel görüntüsünü gözbebeklerinize bir parçacık yansıtabildi. (Kusura bakmayın.. bir yandan alıcı antenlerimizdeki teknik arıza.. öte yandan içinde bulunduğumuz elektriksel koşullar yüzünden meydana çıkan voltaj düşüklüğü nedeniyle görüntüler belki yeteri kadar net ve canlı değil ama.. yine de ekranlarınıza bir şeyler yansıttığımızı sanıyoruz...)

Şimdi gelelim bu beş güzel kızın «esrar-ı engiz» esrar'ına:

Efendim, bu kızların beşi de, kişisel yaşamlarını dişisel yaşamın yörüngesine oturtmak için, özel otoları ve albümler dolusu psiko - seksüel fotolarıyla dünya turuna çıkmış 5 Amerikalı!...

Hatay'ın Cilvegöz Sınır Kapısı'ndan topraklarımıza girerken 105 kilo esrarla birlikte yakalanmışlar...

Ohhh olsun!...

Ne işleri vardı Cilvegöz sınır kapısında?...

Cilvegöz kapısından içeri gireceklerine, bizim kapıdan içeri girselerdi.. ve de cilve - göz dalgasını bizim kapının eşiğinde gösterselerdi.. ne olurdu sanki?...

O 105 kiloluk esrar da ne oluyor? Kızların kişisellikten sıyrılıp dişiselliğe yönelmeleri için mutlaka esrar çekmeleri gerektiğini hangi dangalak Amerikan bilgini söylemişse haltetmiş vallaha...

Sere serpe uzanırlardı kadife kaplı divanların üstüne... Sonra efendim, bir kadeh Türk rakısı çekerlerdi esrar yerine... Sonra Söyle tatlı kızım bana — Kalbinin esrarı nedir? — Gel bir sabah bahçemize — Gör ayva'yı, nar'ı, nedir? dörtlüğü ile başlayan bir gazelin nakaratını çekerlerdi... Daha sonra efendim, kafalar dumanlanınca birbirlerinin saçlarını çekerlerdi... Ve de ara sıra keyiflenip «Yaaa!... Heyyyy!...» çekerlerdi...

Allah sizi inandırsın hiçbir bunalımları kalmazdı. Aptallıklarına doymasınlar... 105 kilo esrarı otonun bagajına doldurup Amerika'dan Türkiye'ye yollanırlarsa.. sonu işte böyle karmakarışık olur... Ayıklasınlar bakalım şimdi pirincin taşını...

Bana kalırsa bu güzel kızların hapishane parmaklıklarının ardına düşmesi, esrar kaçakçılığı suçundan da daha tehlikeli gibi...

Niye diye sorarsanız.. şey... Şey derim size... O demir parmaklıkların arka tarafı onların varlıklarıyla ilginçleşiyor.. bir başka.. ne bileyim ben.. şöyle kaleme, dile gelmeyen bir başka sevimlilik kazanıyor hapishaneler...

Bir suç işleyip içeri mi girmeli... Yoksa böyle sevimli tutukluların hücresine gardiyan mı olmalı?... Ne yapmalı bilmem ki.. onlara yakın olmak için?... (Çok fesat yüreklisiniz vallaha! Benim aklımdan neleeer geçiyor, sizin gönlünüzden neleeer?... Ayol, yaşantısı bu derece ilgi çekici olan beş yabancı genç kızın günlük hayatını izlemek ve gözlemek, gazetecilik açısından enteresan olur da.. onun için... Yoksaaa... Anadolu deyimiyle: Gözüm varsa, gövdeme yapışsın...)

KÜLTÜR — FİZİK

BÜYÜK tirajlı gazetelerimizin birinde küçük bir ilân gözüme çarptı:

«Dul bir hanım yanında, kiralık oda. Kültürlü erkekler tercih edilir.»

Kültür'ün her kapıyı açan bir anahtar olduğunu okul sıralarında öğretmenlerimizden öğrenmiştik. Daha sonra bazı niteliklerle bir arada bulunan kültürün bir nevi kasa anahtarı olduğunu, hayata atıldıktan sonra çevremizdeki toplumsal olaylardan öğrenmiştik.

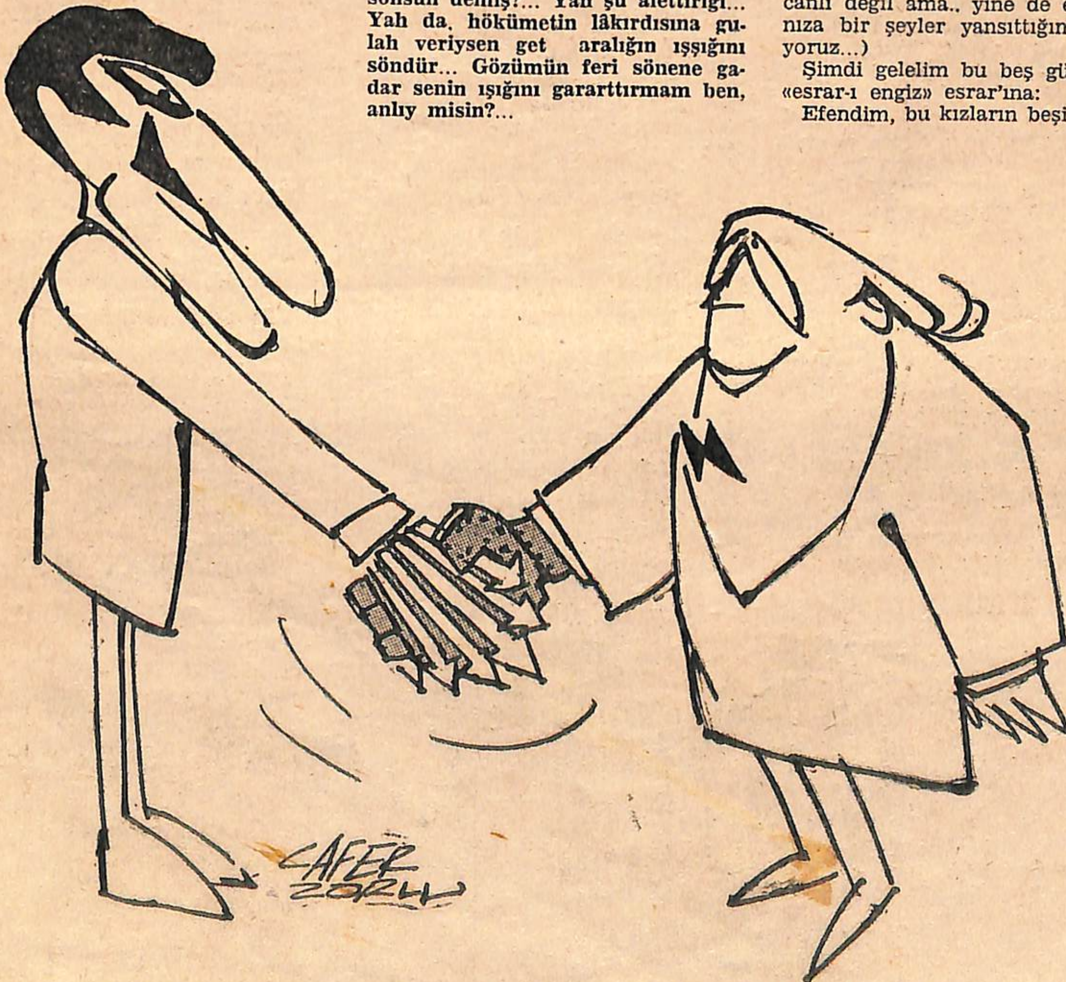
Şimdi yeni bir şey daha öğreniyoruz: Dul hanımların kültürlü kiracıya olan ihtiyacını!...

Sayın bayan ev sahibi, kültürlü kiracısından ders mi alacak acaba?.. Yoksa özel sohbetlerinde kiracısının kültüründen yararlanmayı mı düşünüyor?...

Bu soruların hiçbirini cevaplandırmak olanağına sahip değilim.

Kültürel durumum bu soruların cevabını vermeye yeterli olsaydı, soluğu «Kültür» meraklısı ev sahibesinin kapısında alırdım belki...

Şemsi BELLİ

Demirel — Ecevit yakınlaşması!

Aklın Varsa Aptallaş!..

KENAN AKINCI

BEN resimli romanları, özellikle çizgi romanları severim arkadaş! Kim ne derse desin... Hani derler ki, resimli romanları okuyan kimse, her şeyi hazır bulduğundan kafayı çalıştırmaz; bu yüzden de «resim aptalı» olurmuş... Hiçbir zaman aptal olmadığımı savunmamışımdır. Değilsem, ne diye Almanya'ya işçi olarak gitmedim de, yarı aç yarı tok memurlukta sürünüyorum?... «Resim aptalı» ha?!. Aptallığıma bir de gerekçe eklenmiş; canıma değsin!... Daha pek okurum...

Ne güzel dinlendiriyorlar insanı. O kahramanların kişiliğinde her istediğini yapıyor; boşalıyorsun. Yalnız henüz benim okumadığım bazıları varmış ki, onların yaptığı zarar aptallıktan da öte... Onları hiç okumayacaksın! Sonra kafayı üşütür; «Onbeşini ipe çekelim! Otuzunu kazığa çakalım!...» diye sayıklamaya başlarsın.

Ben de yakında başladım bunları okumaya. Fakat onlarsız edemiyorum artık. Daha önce içindeki konular hakkında en ufak bir bilgim yoktu oysa.

Nasıl başladığımın öyküsü vardır. Anlatayım:

Okumaya bir düşkünüm ki o zamanlar, dille anlatamam. Tıbbî, tarihî, ekonomik... Binlerce eser okumuşum ve de okuyorum. Gel gelelim, eşimde en ufak bir ilgi yok kitaplara karşı. Çocuklarda ilgi yok... Dediğim gibi, benimse öyle bir tutkum var ki bu konuda, anlatılmaz. Karşıma doksandokuz masumun canına kıymış bir kanlı katil koyacağına, kitap okumayan birini koy!... Yıllar yılı, bizimki okumamakta direndikçe, benim de okumayana olan alerjim büyümüş, bu duruma gelmişim. Bardak taştı taşacak artık. Olacak bir şeyler... «Oku» da demiyorum kendisine. Ben zorladıktan sonra ne değeri var?...

Sonunda bir gün patladım:

— Bana bak hanım, dedim. On yıllık eşimsin. On yıldır dayandım fakat dayanamıyacağım artık!

Şaşkın şaşkın baktı:

— Ne diyorsun, anlayamadım?... diye kekeledi.

— Anlayamazsın elbet! Kitap okumayan neden anlar ki?...

— Kitap okumayan mı? Nasıl?... Kim anlamış... Neyi?...

— Tabiî ya! Kitap okumayan insan böyle budalaca şeyler sorar işte!... Oysa okuyan insanın kafası çalışır; senin yaptıklarını yapmaz. Diş fırçasını kaşıkların arasına değil, musluğun yanındaki yerine koyar. Banyo süngerini ayakkabı dolabına koymaz. «Salataya zeytinyağı konur muydu?» diye kocasına sormaz. Geçen gün gelen Kadir beylere; «Çocuğunuz banka müdürü Hasan beye ne kadar benziyor. Akraba falan mısınız?» diye sormak gibi bir patavatsızlık etmez...

Bunlara benzer daha bir sürü marifetini saydım. Boynunu bükerek:

— Kitap okuyanların bütün bunları yapmadıklarını bilmiyordum, dedi.

— Bilmiyorsan öğren işte!...

— Ben ister miyim beyaz gömleğine mavi düğmeleri kırmızı iplikle dikmeyi? Bilseydim... Alırım oradan bir kitap...

— Vallahi ben anlamam. Kararımı verdim. Son bir fırsat tanıyorum sana. Onbeş gün kadar uzaklaşacağım evden. Zaten bir gün dayanacak gücüm kalmadı. Dönüşümde, senin durumuna göre kesin kararımı vereceğim. Evliliğimizi ya sürdüreceğiz, ya da ayrılacağız.

— Ben ne yapacağım o onbeş günde?

— Senin okuyan bir insan olmanı istiyorum. Çocuklarına örnek olmalı, onlara da okumayı sevdirmelisin. Okuyan insan, çağının insanıdır, ileri insandır, değerli insandır. Okur; davranışlarını okuduklarına göre düzenler... Döndüğümde seni değişmiş görmezsem... Biliyorsun.

Kısa bir süre düşündü. Sonra güvenli bir sesle:

— Hiç merak etme, dedi. Geldiğinde gör bak ne kadar değişmiş bulacaksın. Fakat, ne okuyacağım?..

— Oku be mübarek, ne okursan oku! Yeter ki oku; okumayı sev...

Selâmsız törensiz ayrıldım evden.

Onbeş günlük izinimi çile doldurur gibi doldurdum. Evime dönüyorum...

Kapı açılınca bizimkini güçlükle tanıdım. Alnını bir bezle garip bir biçimde sıkmış. Başının arkasında bir tavuk tüyü!... Üstünde hiç görmediğim biçimde saçaklı bir elbise... «Şu modalar ne kadar da çabuk değişiyor...» diye düşünürken:

— «Gece Şafağı» «Büyük Reis» e hoşgeldin der, dedi.

Ne şafağı? Ne gecesi?... derken, karşıda konsolun üstünde dikilen yarı çıplak yaratığa gözüm takıldı. Ucu tavandaki çengele bağlanmış bir ip var elinde.

— Aiaiaiaaa! diye bir nağra atarak aşağıya salındı, tam yanıma düştü. Bizim büyük oğlan:

— Sen baba... Sen var hoşgelmek...

Allah Allah!... Yahu ben mi deliyim, bunlar mı?... Yoksa düşte miyim? Bu arada mutfaktan, ağzı burnu reçele bulanmış, çift tabancalı bir centilmen göründü. Bizim ikinci oğlan. «İngilizlere ölüm!» diye bağırıp karşıma geldi:

— Hoşgeldiniz bay baba. Sizin gelişinizle Amerikalı Vatanseverler bir o kadar daha güçlendi...

— Ayakkabı fiyatları çok pahalı. —

Burnumun dibinden geçen bir ok, kapıya saplandı:

— Apaçi'lerin en iyi savaşçısı Böğüren Boğa, Büyük Reis'e hoşgeldin der. Manitu Büyük Reis'i korusun. Bu da üçüncü oğlum!

İçeriye yürürken karıma:

— Nedir bu saçmalıklar?! diye bağırdım

— Sen demiştin ya, okuduklarınıza göre...

İçeriye geçince bir kez ürktüm. Köşede büsbütün garip bir yaratık! Başında bir sürü tüyden yapılma bir başlık, elinde uzun bir sigara ağızlığı... Dikkatle bakınca, bizim iki yaşındaki en küçüğü tanıyabildim:

— Bu.. bu.. bu ne böyle?...

— Bu Çeroki'lerin reisi «Homurdanan Ayı».

Ayı hiç oralı değil. Altındaki —sonradan bizon postu olduğunu öğrendiğim— nesneyi de bir güzel ıslatmış.

Karımın püsküllü elbisesinden yakaladım:

— Nedir bu kepazelik?!. Bu rezillik, bu maskaralık?!.

— Fakat Manitu aşkına kendine gel! demez mi?!.

Çileden çıktım:

— Ne Manitusu ulan?! Bu gördüklerimin anlamı ne diyorum sana?

— Sen demedin mi bana okuduklarına göre davran diye? Bak, kendimden başka çocukları da yetiştirdim işte!...

— Ge.. ge.. getir şu okuduklarınızı bakayım!

Bir kucak dolusu çizgi roman getirdi, koydu önüme.

— Hadi şimdi hepiniz defolun bakayım bu odadan.

Karım «Çeroki'lerin Reisi» ni kucağına aldı, hepsi çıktılar. Kapandım içeriye.

Yüzdeyüz aklımı oynatacağım ya, tozutmazdan önce şu meretleri yakayım. Ondan sonra ne olursam olayım.

Basılmış her şeye karşı saygım vardır. O bakımdan, içlerinde belki yararlı bir şeyler bulunabilir; onları da yakmayayım, diye düşünerek ilk elime geçeni açtım. Şöyle bir kaç satır okudum muydu ne mal olduğunu anlarım...

Neden sonra farkına vardım ki, kitabın yarısını geçmişim, hâlâ «ne mal olduğunu» anlayamamışım. Bırakamam bir türlü! Ondan sonra gelsin ikinci cilt. Sonra üçüncü... Sardıkça sardı. Meğer ben okunacak kitapları bilmezmişim!

Karanlık basıp da harfleri göremez olunca, kalktım.

Bizimkiler salonda. Ağlaya sızlaya bekleşiyorlar. Bavullar hazırlanmış.

— Büyük Reis hepinizi bağışladı! dedim.

Hepsi «kendi dillerinden» sevinç çığlıkları attılar.

— Yoo... Yalnız bu saçmalıkları bırakacağız. Okuyun okuyabildiğiniz kadar.

Ciddî kitap ve dergiler bir yana, günlük gazeteleri bile kestik. Hep o kitaplardan okumaya koyulduk. Ondan sonradır ki bize huzurun ta kendisi geldi. Resim aptalıymış, şuymuş, buymuş... Aklın varsa sen de aptallaş...

— İstanbul'da SAKATLAR Haftası başladı. —

Bedava Bir Ev...

Vedat SAYGEL

«Öleceğim aklıma gelir de, bedava bir ev sahibi olacağım aklıma gelmez» demeyin. Yeter ki, dağ başında da olsa önce ucuz tarafından bir arsa uydurun. Her babayiğitin harcı değil ama diyelim uydurdunuz. Sonra bu başarınızı eşe dosta duyurun. Duyurdunuz mu? Siz çekilin kenara artık. Başlayın evinizin bitmesini beklemeye...

Nasıl olacağına hâlâ aklınız yatmadı değil mi?

Başlangıçta benim aklım da yatmamıştı. Karı-koca ay boyunca ilerde bir ev sahibi olmanın hayâlini kuruyoruz, ay sonunda efendi efendi kiramızı ödüyoruz. Hayâl kura, kira ödeye, hayâl kura kira ödeye alıştık gitti. Kirayı verip borçtan kurtulduk mu, başlıyoruz gelecekteki mutlu yuvamızın temelini atmaya:

— Villâ tipi mi olsun, apartman gibi mi?

— Apartmanı ne yapacaksın sevgilim, diyor eşim. Ne gürültüsü biter, ne dırıltısı... Olmuşken şöyle bahçeli çiçekli, iki katçık bir villâ olsun yeter.

Kâğıt önümüzde, kalem elimizde ya... Çekiyorum dört dikey, bir yatay çizgi, işte duvarlar da tamam, kat da... Vakit olsa çatıyı da örteceğim ya, gecenin bir saati el yordamıyla inşaat mı yapılır? Bırakıyoruz işi.

Ertesi akşam haydi kaldığımız yerden devam:

— Çatıyı da kondurduk. Gelelim içine... Nasıl ısıtacağız? Soba mı kuraruz, kalorifer mi koyarız?

— Şömineye ne dersin?

Ne olduğunu bilmeden ne söylersin?

— Nasıl bir şey o?

— Ay, nasıl anlatayım?.. Sen şimdilik gaz sobası gibi bir şey çiz de, alırken nasıl olduğunu öğreniriz elbet.

Çiziktirip üstüne «Şömine» yazıyorum.

— Yatak odaları?...

— Üst katta olsun.

Salonuydu, mutfağıydı, kitaplığıydı derken hooop, ay bitiveriyor! Durulur mu? Kirayı vermemizle daha o gece başlıyoruz ikinci inşaata. Bir akşam işin en sıkışık yerinde misafir bastırmasın mı! Tam da eşim su taşıyor, ben harç karıyorum. Gerçi hepsi birer hayâl, ama olsun. Kendimizi işe öylesine kaptırmışız ki, onca insanın odaya doluştuğunu görüyoruz da, kovayı küreği bir türlü bırakamıyoruz! Zira harç denen mereti biraz kendi haline bıraktın mı, donar! Artık işin yoksa ertesi gün yeniden çimento kum peşinde koş, dur!

Gelenlerden biri elini uzattı, bizimki çimentoya, çamura bulanmış ya veremedim.

— Ne yapıyorsunuz? dedi.

— Valla niyetimiz bir ev yapmak ama, diye mırıldandım.

Sen misin mırıldanan! Toparlanmasına hemen kendimi toparladım, konuklarımıza gereken ilgiyi gösterdim, az önceki sözlerimin bir züğürt hayâlinden ibaret olduğunu söyledim ama, inandır bakalım karşındakileri. Karısı bitiriyor, kocası başlıyor duaya:

— Allah güle güle kullanmanızı nasip etsin.

— Yahu daha ortada bir şey yok birader.

— Olsun, niyetiniz var mı yok mu, siz ona bakın.

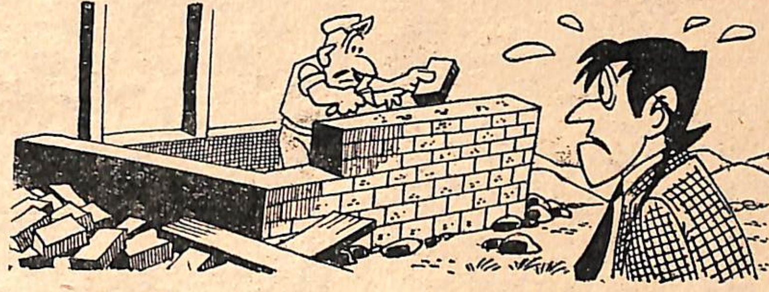
— Para olmadıktan sonra niyetimiz olmuş neye yarar?

— Para ha?...

Kah kah kah kah... Karı koca, gülmekten yaşlar süzülüyor gözlerinden.

— Bizim falan yerdeki ilk evimize nasıl başladığımızı bir bilseniz...

— Ay bayılacağım Vecdi, anlatma n'olursun; içime fenalık geldi gülmekten! Elimizde bir kuruşumuz yok.

— N'olur kes hanım, gülmekten kalbime sancı girdi! Olan biten küçücük bir arsa birader...

— Yahu sizin hiç değilse bir arsanız varmış. Bizde o bile yok.

— Tamaam, dedi Vecdi beyin hanımı. Dağ başında olsun borç harç bir arsa alın, karışmayın gerisine. Ne bilelim başımıza gelecekleri?

Hesaplı bir arsa aradığımız dünya ya yayılmış. On yıldır yüzünü görmediğim dostlardan biri sabah karanlığında:

— Dostlarımdan birinin arsası var ama, bak bakalım işine yarar mı, diye arabasıyla dayandı kapıya.

— Arsa mı?

Çekti içeri, bastı gaza:

— Evet, arsa...

— İyi ama birader, bizimkisi bir...

Yükünü tuttuktan sonra az konuşan, çok düşünen bir kimse olduğunu duymuştum. «Bizimkisi bir vakit öldürme oyunu. Ev yapmak nerde, biz nerde» diyeceğim, bırakmıyor ki aklımdan geçeni söyleyeyim.

— Biliyorum. Villâ istediğini söyleyeceksin. Bundan iyisi can sağlığı.

— Yahu paramız...

«Yok»u dedirtmiyor ki.

— Arsayı beğen de, parası kolay. Gördük. Şehrin epey dışında büyükçe bir yer.

Atladık gene arabaya.

— Nasıl?

— Güzel ama biz şimdi...

— Biliyorum Vecdi söyledi. Evi tamamla, içine gir, arsa parasını yavaş yavaş ödersin.

Hay Allah! «Ulan metelik yok a teres! Arsayı bedava versen evi neyle tamamlarsın?» diye bağırmamak için güç tutuyorum kendimi. Bir arkadaşıyla görüştürdü, bir kâğıtlar hazırlandı, imzalar atıldı, sonra herkes kendi işine daldı. Elimde, gördüğümüz arsanın sahibi olduğumu belirten bir kâğıtla kalıverdim tek başıma! Hani eve gideyim de hayat arkadaşımla kafa kafaya verip, kurtuluş için intiharın mı, başka bir ülkeye firarın mı daha kolay olduğuna karar verelim diye eve geldim ki, eşim pür telâş kapıda karşıladı:

— Şinasi beyi gördün mü?

— Hangi Şinasi beyi?

— Canım hani kum çakıl deposu var ya?

— Eee, ne işi varmış Şinasi beyin benimle?

— Ne bileyim şekerim, koş kendisini gör. Belki iş verecektir adam. Vecdi bey göndermiş.

Elimdeki kâğıdı sallayarak, «Bak, arsa aldım» diyecek oldum, ben daha:

— Arsa, derken:

— Bırak şimdi, diye itti omuzumdan. Arsaya evi akşam yemekten sonra yaparız.

Kadın hâlâ gerçekten bir arsanın sahibi olduğumuza inanamıyor.

Koştum Şinasi beye.

— Hah, dedi, ben de seni bekliyordum. Ne kadar çimento lâzım sana?

«Şimdilik üç kilo bile alacak durumum yok» diyeceğim ya, nedense kimsecikler bizim lâfın sonunu beklemiyor.

— Şimdilik...

— Yoo, şimdilik olmaz, diyerek çekti faturayı önüne. Temelden çatıya gidecek kumu, çakılı, çimentoyu, kireci söyle ki göndereyim hemen!

— Ya parası?...

— Onu Kemal beyle bir karara bağladık biz.

— Kemal, Kemal, Kemal...

— Keresteci Kemal canım. Senin dayıoğlunun eski ortağı...

Bir sevindim ki, sormayın. Allah razı olsundu şu dostlarımızdan. Ne arsa işini bize bırakmışlardı, ne çimento, kum işini... Hattâ nasıl ödeyeceğimizi bile bizimle yakınlığı olmayanlar kararlaştırıyorlardı.

— Sen bırak evin krokisini bana, hesabını çıkarttırayım. Sen koş şimdi Kemal'e...

Kemal'e koştuk.

— Nerelerdesin birader? diye tersledi. Keresteyi yığdık arsaya.

— Yığdınız demek?

— Yığdık ya...

— Parası?...

— Para kolay. Hesabı çıkartmadım henüz. Yarın, öbür gün uğrar, ödersin o kolay.

«Bir işçi için bir evlik kereste parası ne demektir biliyor musun sen arkadaş? Kime sordun da yığdın keresteyi?» diyeceğiz a, erkeksen fırsat bul da de bakalım! Daha:

— Bir işçi... derken:

— İşçi faslını düşünme, diye kesti. Müteahhit Hüsnü bey sabah karanlığında yığdı işçiyi. Belki şimdiye kadar temeller bile kazılmıştır.

— Oooh, gel keyfim gel! Derdimiz yetişmiyormuş gibi, işi de müteahhide verdiniz demek! Kim verdi bu aklı size?

— Vecdi konuştu Hüsnü ile. Sen şimdi lâfı bırak da, Osman'ı gör önce.

— Osman da kim?

Demir tüccarıymış.

— Vecdi seni orada bekleyeceğini söylemişti.

Ulan Vecdi, bütün bunlar senin başının altından çıkıyor ha? Bu kalleşlik bizim gibi garibanlara yapılır mı ulan!

Koştum Osman'ın dükkânına:

— Vecdi nerde?

Bulsam çiğ çiğ yiyeceğim iti! Demir yüklü bir kamyonu gösterdi:

— Bu ikinci seferi olacak.

— Vecdi?...

— O ilk postayla inşaat yerine gitti.

Ver elini bizim parasını ödemediğimiz arsa! İşçisiyle tüccarıyla alacaklılar gırtlağıma sarılmasın diye sokulmadım da, bir tepenin ardına gizlenip uzaktan şöyle bir baktım, adam boyunu geçmiş bizim evin duvarları. Karınca yuvasını andıran kalabalığı tek tek gözden geçirdim, Vecdi'ye benzer kimse yok aralarında. Yorgun argın döndüm eve.

— Hafta sonuna varmadan kabası bitecekmiş ha? diyerek atıldı karım boynuma.

— Ya, diye inledim. Kim söyledi.

— Vecdi bey müjdeledi.

— Vecdi ha? Nerde o it?

Fırladım yerimden.

— Öfkelenme şekerim, diye yeniden boynuma sarıldı. Bizi bedavadan bir ev sahibi yapmak için çırpınan bir kimseye böylesine kötü sözler söylenir mi?

— Daha beteri bile söylenir! Bedavadan bir evmiş. Bunca borcu nasıl ödeyeceğiz?

— İlâhi, öfken buna mıydı? Nasıl ödeneceğini Vecdi bey sana söylememiş miydi?

— Yooo...

Oysa bizimkine söylemiş.

— İlk evlerini ödedikleri sistemle ödeyecekmişiz bu evin borcunu.

— Nasıl ödemişler?

— Önce eş dost aracılığıyla malzemeyi almışlar, evi yaptırmışlar, sonra alacaklılarına birer birer gidip, «Metelik kalmadı. İflâhımı kesti bu ev. Borcunuzu para olarak ödememe imkân yok. İsterseniz diğer alacaklılar gibi sıraya girin, sıranız gelince aylığı şu kadardan ister kendiniz girin, ister kiraya verin.» diye teklifte bulunmuşlar. Sıkıntıya katlanmadan bedava bir eve sahip olunur mu şekerim?

Evimizin çatısının örtülmek üzere olduğu şu günlerde Vecdi gidip gelip:

— Eh, sizi de bedava bir ev sahibi yaptık ya, diye kahkahalar atıyor, eşim konu komşudan şöminenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye bakıyor.

Benim işim daha bir başka. Akşam oldu mu gene eskisi gibi kâğıdı kalemi elime alıyorum, alacaklılarımı bir güzel boy sırasına sokuyorum, sonra sırayla:

— Şimdi sıra senin Osman bey, diyorum hayâlimdeki yüze. Sana şu kadar borcum var değil mi? Müslüman sözü aşikâr. Meteliğim kalmadı. İstersen aylığı şu kadardan alacağın bitene dek kendin otur için de, istersen kiraya ver.

Kabul eder mi dersiniz? Çaresiz edecekler. Bizi sorarsanız, borçların kira karşılığı ödenmesi tam kırkiki yıl tutuyor. Kısmetse o süreyi bir aşalım, evimize bir taşınalım, seksenbeşimizden sonra biraz da kiradan kurtulup bedavadan sahip olduğumuz evde tadını çıkara çıkara şöyle bir yaşayalım!

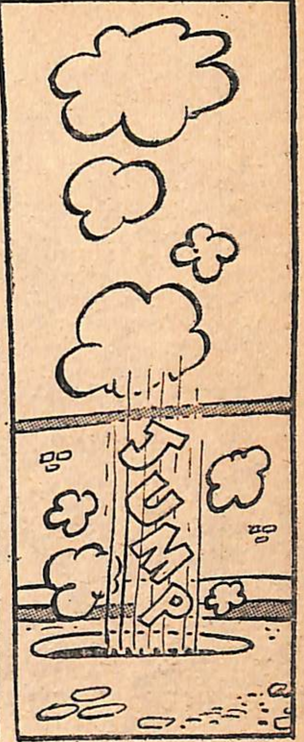
Vedat SAYGEL

ÂŞIK VEYSEL

— Âşık Veysel öldü. —

NE ŞEHİTTİR NE GAZİ....
HAVA BU GÜN ÇOK GÜZEL.. BİRAZ DOLAŞAYIM.

MİS GİBİ BAHAR HAVASI İNSANI MUTLAKA GENÇLEŞTİRİR.

JUMP

AYY! ROMATİZMALARIM
TERBİYESİZ

EN İYİSİ PARKA GİDİP TEMİZ BİR HAVA ALAYIM

PARDON

BEN DÖRT YAPRAKLI YONCAYI GÖRDÜM!
BEN DE DÖRT AYAKLI BİR ADAM GÖRDÜM..
DÜNYA DURMADAN DÖNÜYOR, DÖNÜYOR

AMANIN BAŞIM DÖNÜYOR...

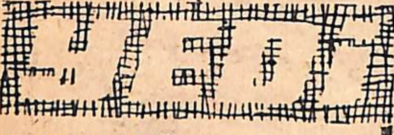

BAHARDA DOLAŞTI NİYAZİ.....
KÖRDÜGÜM OLDUM...
METİN ŞANLI

— Külot almaya gidiyorum şekerim!..

— Hani hizmet

PAZARTESİ :

Yem olmamak için

İzmir hastanelerinin birindeki doğum haberini sanırız duymayanınız kalmamıştır.

Gazeteler olayı, «Dünyaya dişleriyle geldi» gibi ilginç başlıklarla verdi.

Doktorlar, «Son yılların en garip doğumu» dedi.

Bir kısım güngörmüşlerimiz bunun, kıyamet alâmeti olduğuna hükmetti.

Bize sorarsanız, «Günün şartlarına uygun bir doğum» diyeceğiz. Diş sorununu ise çocuğun ileri görüşlülüğüne vereceğiz.

Daha anasının karnında şekillenirken, dışarıda olup bitenlere şöyle bir kulak verdi; «Gideceğim yerde koldan, bacaktan önce insana galiba bir kaç diş gerekli» dedi.

Ve tuttu, dişlerini göstere göstere doğuverdi huzurlarımızda!

SALI :

O da iş mi?

Almanya'daki hanım işçilerimize yeni bir iş çıkmış: Çocuk bakmak!...

İyi de para veriyorlarmış ya, biz gene de iş gözüyle bakamıyacağız buna.

Anadolu kadınının değişmeyen kaderi diyeceğiz.

Yurdundaki görevi «Çocuk yapmak...»

Gurbetteki görevi «Çocuk bakmak!»

ÇARŞAMBA :

Moda bu

Bugünlerde dünyayı kaplayan «Üç etek» modasının doğum yeri neresiymiş biliyor musunuz?

Bizim Kapalıçarşı!...

Yabancı sinema oyuncularından bir hanım buradan 140 liraya aldığı elbiseyi sırtına takmış, Avrupa'da moda yapmış!

Hızla kıtadan kıtaya atlıyor bu moda şimdi.

Bakalım ilerde daha neler olacak diyeceğiz ama olacaklar malûm.

140 liralık etiketiyle Kapalıçarşı'da alıcı beklerken üç eteğin yerlisi...

Kucak dolusu dövizle Avrupa pazarlarına koşacak bizdeki moda delisi!

PERŞEMBE :

Yaşasın kuraklık

İyi ki tartışması çok yapılan yağmur bombasını getirip, yurdun buğday ambarları sayılan geniş ovalarının üstüne ver etmemişiz.

Baksanıza kuraklıktan çatır çatır çatlayan Konya'da altın bulundu!

Demek iklim şartları ne olursa olsun, yılda iki posta ürün alacağız ekime elverişli yerlerden.

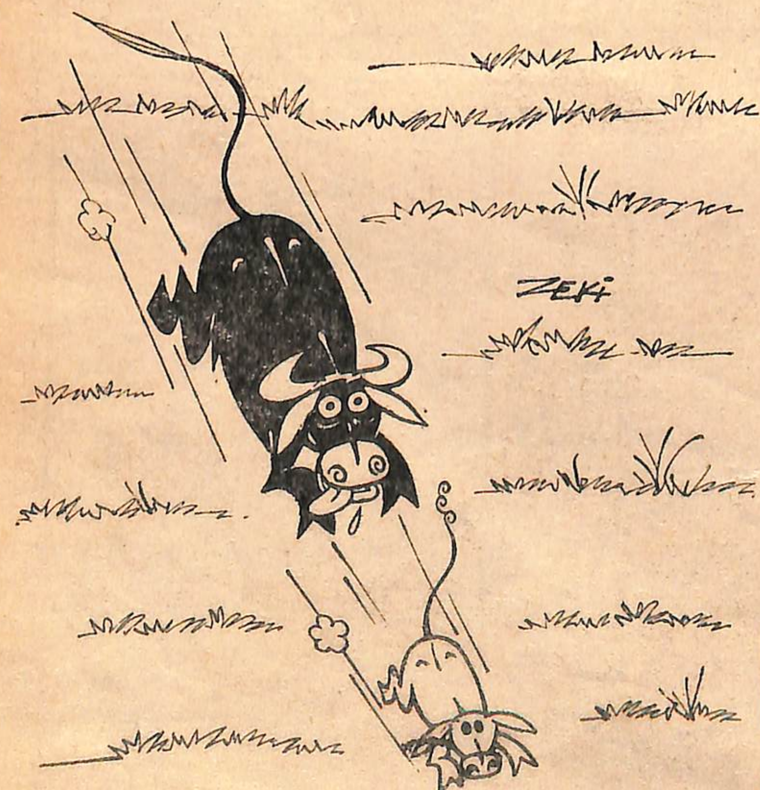
Modern

— L —

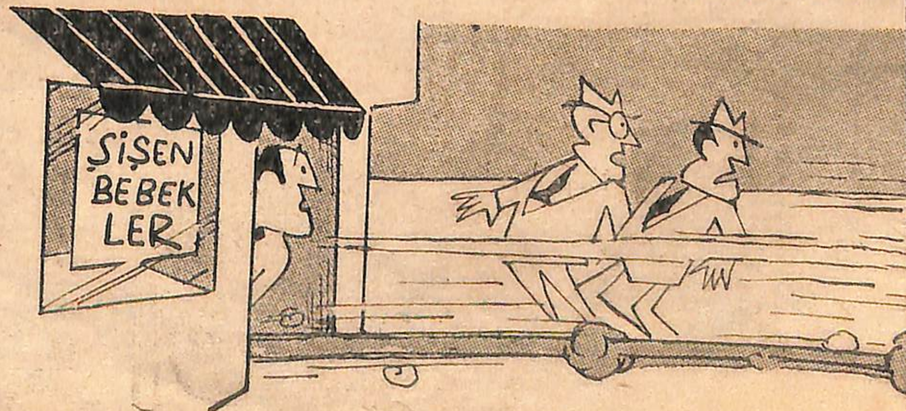
- **Lâf lâfı açar, seyyar köfteci iştahı kapar!**
- **Lâf torbaya girmez, sandığa girer!**
- **Lâf mebusun yarısıdır.**
- **Lâfla peynir gemisi yürümez; ama seçim gemisi yürür...**
- **Lâfla pilâv pişmez, plân pişer...**
- **Leyleğin ömrü laklakla, particinin ömrü şak şak'la geçer.**
- **Lokmayı boğazına, işini kitabına uydurmaya bak, yoksa olursun tepetaklak!...**

— M —

- **Mağrur olup deme: «İktidar koltuğundan kimse düşüremez beni». Bir muhalif rüzgâr eser, alır muhtıralı bir sel, harman eder seni!...**
- **Malın bekçisi vergisidir.**
- **Malını övme, pazarını öv; malın para etmediyse alıcıya değil, aracıya söv!...**
- **Mart kapıdan baktırır, gafillerin benzini attırır...**
- **Minareyi çalan kılıfını hazırlar; Olimpiyatlarda yenilen sorumluluğu başkasına atar.**

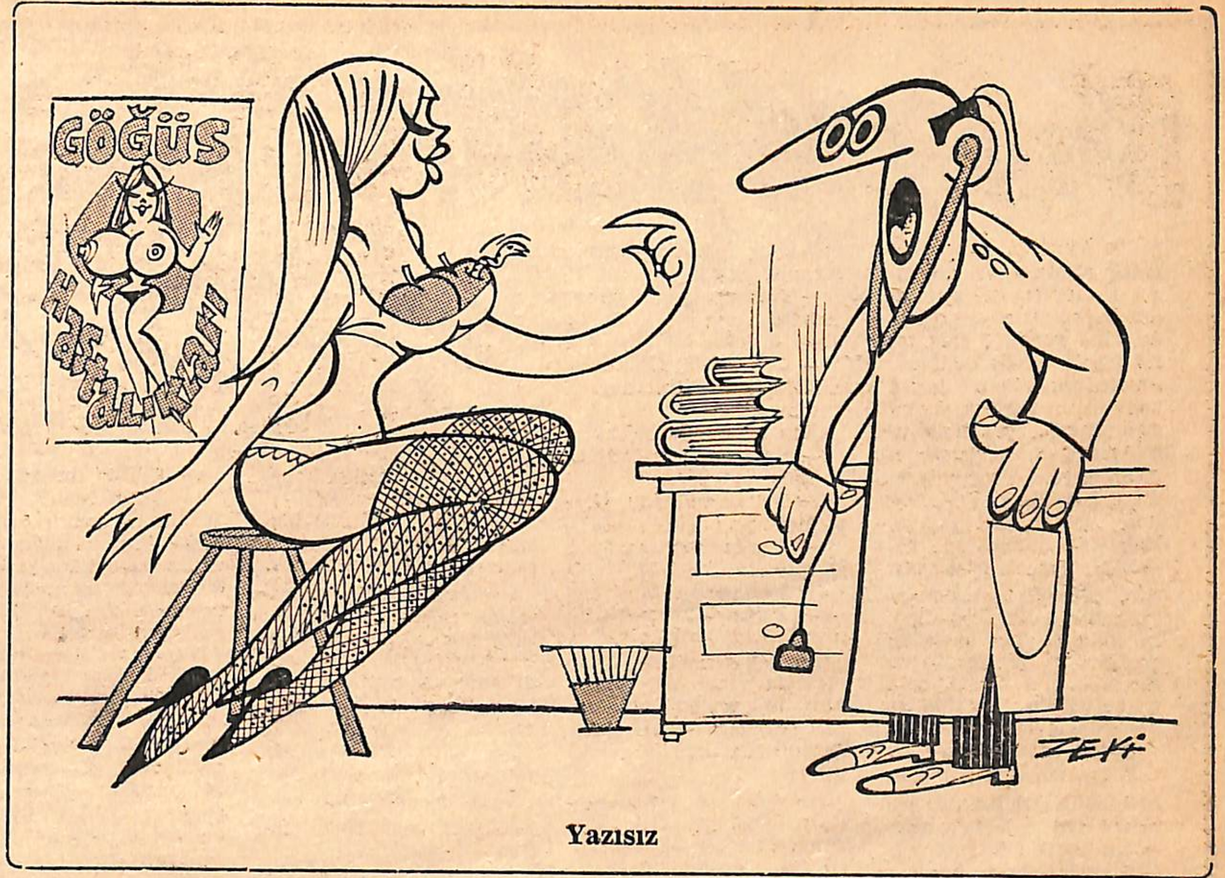
Sübyancı!

Yazı

... işe yaramazdı?!.

Yazısız

...sözleri

- Meyveli ağaca taş, işveli dilbere lâf atarlar.
- Misafir umduğunu değil, ev sahibinin artığını yer.
- Misafiri horoz olanın tavuklarına gözkulak olması gerekir.
- Muhabbet kantarladır; kavga, dövüş tonla!

— N —

- Namusu akıl, namussuzu rezil korur.
- Ne ekersen onu biçersin. Eller harıl harıl çalışırken sen yerinde sayarsan yalnız güreşte değil her şeyde alta düşersin.
- Neler geldi, neler geçti elekten, insan değil at, kartal, koç, horoz çıktı sandıktan...
- Nerede hareket çok, orada gürültülü müzik, ye ye dansı çok...
- Nerede birlik, partiler, söz düelloları çoğaldı, kalmadı dirlik!
- Nikâhta keramet, evlilikte nedamet vardır.

— O —

- O ayıp, bu ayıp; mutluluk oldu kayıp!...
- O hacı, bu hacı; hacılara döviz oldu yoksul vatandaşın ihtiyacı...

Erhan TIĞLI

Yağış olursa arpa, buğday, yulaf, çavdar alacağız...

Kurak giderse altın arayacağız.

Aman ne iyi etmişiz yağmur bornbası kullanmamakla...

CUMA :

Grayderden becerikli

«Kafasıyla kiremitleri, ayağıyla tahtaları parçalıyor» başlıklı haberi görünce, ne yalan söyleyelim, içimiz şöyle bir burkuluverdi önce. Kimbilir gene hangi yabancının geliştirdiği elektronik bir makinenin propagandası yapılıyor dedik kendi kendimize.

Üstü kapalı, pazar arıyorlar dedik.

Bir de haberin fotoğrafına baktık ki, isim yerli, resim yerli, hattâ kırılan tahtalarla kiremitler bile yerli değil mi!

Sevinçten gözlerimiz ışıldadı. Oh be! Yenilik yarışı yapan ülkeler arasında biz de varız işte!

Kafamızla kiremitleri, ayağımızla tahtaları kırıp kırıp atıyoruz!

Başka hünerlerimiz mi?

Gözlerimizle kokluyor, burnumuzla görüyoruz. Ellerimizle yürüyor, midemizle düşünüyoruz.

«Beyninizle ne yapıyorsunuz?» diyeceksiniz ya; Tanrının onu neden verdiğini düşünüyoruz. Bütün uzuvlarımıza bulduk da, bir ona yaptıracak iş bulamadık henüz.

CUMARTESİ :

Dünya işte

«Bir otomobilden 60 bin mermi çıktı.»

«Televizyondan kaçak silâh çıktı.»

«Buzdolabından uyuşturucu madde çıktı.»

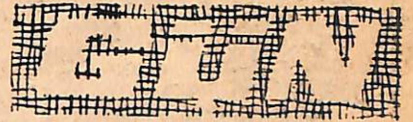
Eee, gazozdan otomobil, temizleme tozundan televizyon, çamaşır suyundan buzdolabı çıkarsa hani; onlar da bazı şeyleri piyangoya katmazlar mı yâni?

PAZAR :

Bilinmez ki

Kiliselerdeki günah çıkarma odalarından sonra, telefonları dinleyen bir şebekenin ortaya çıkarılması, İtalya'yı temelinden sarsmış.

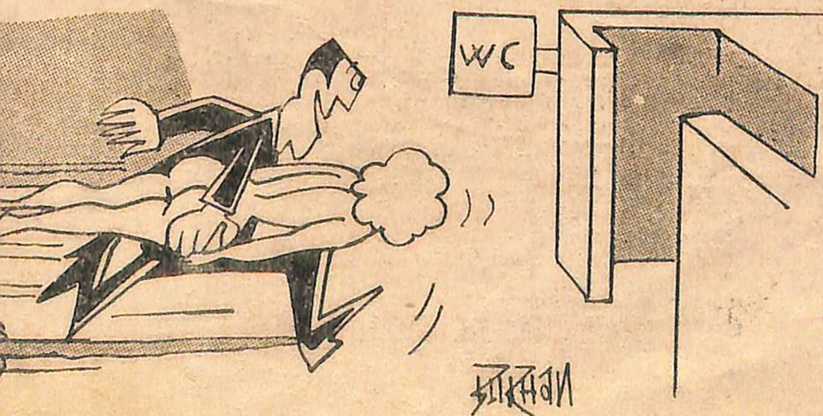
Günah çıkarmaların neden dinlenildiğini bilmeyiz ama telefon konusunda iş biraz değişir.

Hele telefon durumu da bizdekinden farksızsa, boşuna günahlarını aldılar demektir tutulanların. Kimbilir zaar adamların telefon kulübesine girip bir daha çıkmamasına baktılar, başkalarının konuşmasını dinlediklerini sandılar.

Bilmezler ki jetonu atmakla, aradığın yeri bulmak arasında dünyanın zamanını sabırla beklemek gerektiğini...

Vedat SAYGEL

— Bütçe açığını görmüyorsunuz da, ben açılınca hepinizin gözü üzerimde!..

Bir Sandık Altın

SUAVİ SÜALP

HAYATTA bir paket sigaram ve ceb'mdeki iki lira paramdan başka bir şeyim ol nadığı bir gündü... Her taraf hüzün içinde ölgündü. Abidin efendinin tarihî kahvesinin pencere kenarına sinmiş, yüzümde umutsuzluğun akisleriyle, gelen geçeni seyrediyordum. Ben Sabri Sabrıtaşmış, şu otuzaltı yaşıma kadar ne bulmuştum hayatta?... Birçok işlere girmiş, çıkmış, kısacası yaşamaktan bıkmıştım. Doğru dürüst bir okumam yazmam da yoktu. Seyyar turşucu Abdullah'ın oğlu da bu kadar olurdu zaten. Fazla namuslu bir adam değildim ama şimdiye kadar polisle bir işim çıkmamıştı. Dört beş gün evveline kadar Asaf Yumurta'nın tavuk çiftliğinde çalışıyordum. İşim tavuklara yem vermekti. Fakat tavuklardan ikiyüz kadarının vebaya yakalanarak ölmesini Asaf bey benim uğursuzluğuma bağlamış ve beni kovmuştu...

İçimde buruk bir acıyla önümdeki çayın sonunu içtim. Tam kalkacağım sırada kahveye üstünde kürk yakalı uydurma bir pardesü bulunan, sivri yüzlü, kasketli, çiçek bozuğu, sarı benizli biri girdi. Önce etrafta fare arayan bir kedi gibi bakındı. Sonra gözünü bana dikti. Burnunu çekti ve yanıma oturdu:

«— Adın Sabri mi?»

«— Evet, neden sordun? Polis misin?»

Etrafını gene süzdü. Burnunu çekti:

«— Tatlı bir iş var, girer misin?»

«— Ne işi?»

«— Define işi... Ufak bir numarayla hayatını değiştirirsin.»

Adama hayretle baktım:

«— Beni işletme. Define işi ne?»

Bana daha sokuldu. Gene burnunu çekti:

«— Burda yırtılamam... Açılalım...»

«— Nereye?»

«— Bizim Muazzez'in evine... Hadi kalk...»

Tabiî kalkmadım. Adamı hem tanımıyordum, hem de söylediklerinden bir şey çıkaramamıştım. Tatmin olmamış bir sesle sordum:

«— Arkadaş, seni tanımam. Definecilik üstüne de en ufak bir fikre sahip değilim. Ayrıca Muazzez denen kadını da hiç görmedim. Maksadını açık söylemezsen şurdan şuraya gitmediğim gibi.. adını bile bilmiyorum. Tamam mı?»

Herif gene burnunu çekti ve cevap verdi:

«— Haklısın Sabri ağbi. Durum vaziyetine göre ben ınadara bir adam gibi görünüyorum. Fakat şu anda sana ismimden başka bir şey yırtılamam. İşine gelirse... Adım Hilmi... Sen şimdi benimle birlikte geliyor musun, yoksa gelmiyor musun?»

«— Geliyorum...»

Birtakım karanlık sokaklardan giderek Cerrahpaşa'da dökülen bir eve girdik. Hilmi kapıyı kapadıktan sonra seslendi:

«— Ulan maydanoz Muazzez, nerdesin?... Kayıntı vaziyetini ayarladın mı?»

«— Tabiî ayarladım hayatım.» diyerek içeriye iri yarı, esmer bir karı girdi. Yirmisekizinde filân vardı. Fena da değildi. Bakıştık. Hilmi beni göstererek:

«— İşte İrfan'a benzeyen kereste bu» dedi.

«— Höst, lâfını bil...»

Muazez beni süzdü. Sırıttı:

«— Sahiden tıpkı İrfan be. Kocakarıya, bu senin yeğenin diye bal gibi yuttururuz bu herifi...»

Ben atıldım:

«— Ne kocakarısı, ne İrfan'ı?... İşin esasını anlamak elbette ki hakkımdır. Yoksa çekip giderim. Ben şimdiye kadar hiçbir sahtekârlığa girmedim.»

«— Girmedin de onun için miden barsaklarına yapışmış» dedi. «Ulan tereyağ, ufak bir rol keseceksin, kocakarı zaten seni dört gözle bekliyor. Eli kulağında, gitti gidecek. Onu biraz öttürdün mü, definenin yerini öğrendin mi, cebinde en aşağı elli bin kâğıt göreceksin salyangoz!»

«— Ellibin lira mı?...»

«— Tabiî hışırtı... Şimdi otur da hem kafayı bulalım, hem de plân durumunu falan filân yapalım. Muazzez de bu arada manzarasıyla bize ferahlık verir, annadın mı?»

Neyse uzatmayalım kafaları bulduk. Hilmi anlattı. Şekûre adında çok zengin bir kocakarının yeğeni İrfan ortalıktan kaybolmuştu. Kocakarının tek mirasçısı olduğu gibi, ayrıca Şekûre hanımın bir sandık dolusu altınına da konacaktı. Kocakarı altınları bir yerde zula etmişti ama nerde?... İşte ben kendimi İrfan diye Şekûre hanıma yutturup ağzından altınların nerede olduğunu alacak ve sonra üçümüz malı bölüşecektik. Bu şahane plânda Muazzez de benim karım rolünü oynayacaktı. Gece yarısına kadar bu plânın en ince noktalarını münakaşa ettik. Nihayet yapacağımız işin inceliğinin verdiği rehavetle yattık. Tabiî Hilmi Muazzez'le, ben yalnız.

Çamlıca'daki kocakarının köşküne giderken heyecandan bacaklarım titriyordu. Gûya ben üç sene Fas'ta kalmıştım. Bu karıyı da ordan almıştım. Muazzez kıyak arapça biliyordu. Hilmi sotada kalmıştı ve bir işaretimizle ekibe dahil olacaktı. Bahçe kapısından girip de eve doğru yollanınca üstümüze iki tane azgın çoban köpeği atladı. Ben köpeklerle boğuşurken Muazzez:

«— Can kurtaran yok mu?... Muhterem teyzeciğim nerdesiniz?» diye haykırdı.

Köpekler Şekûre hanım gelene kadar üstümdeki, bedestenden aldığımız elbiseyi parçalamışlardı. Şekûre hanım bizi görünce durakladı ve sonra haykırdı:

«— Aman yârabbi, yeğenim İrfan... Hooşt bobi... Bırakın onu.»

Neyse uzatmayalım teyzemizin elini öptük. Boynuna sarıldık. Muazzez'i takdim ettik. Kocakarı bal gibi beni İrfan diye yutmuştu. Ağladı sızladı:

«— Ah benim İrfan'cığım, yavrum... Beş senedir nerelerdeydin?... Şu yalnız teyzene hiç acımadın mı? Maşallah güzel de bir karı almışsın. Artık seni vallahi bırakmam.»

Böylece Şekûre hanımın yeğeni olmuştum. Yedik içtik, ben Fas'taki maceralarımı anlattım. Kadıncağız ağladı. Muazzez'i nasıl kaçırdığımı bol traşlı bir şekilde izah ettim. Sonra da gece olup yataklarımıza çekildik. Hilmi, Muazzez'le hiçbir şekilde karı-kocalığı münasebetsiz vaziyete getirmememizi, aksi halde ikimizi de şişleyeceğini söylediği halde, biz Muazzez'le bir yatakta o gece neşemizi bulduk. Hattâ birbirimizden ayrılmamaya, Hilmi'ye bir kazık atıp tüymeye de karar verdik. Mesele definenin yerini öğrenmekti. Ben kahvaltıda gayet önemsemez bir sesle:

«— Sevgili teyzeciğim» dedim. «Hani senin şu sakladığın altınların hâlâ duruyor mu?»

Temiz kalpli kocakarı gülümsedi:

«— Tabiî duruyor yavrum. Onları senin için sakladım. Benim bir ayağım çukurda... Hem ev, hem de altınlar kimin olacak? Bodrumda, su küpünün altında.. yaaa...»

Bu kadar kolay bu işin hallolmasına şaşmıştım. Fakat kocakarı o sevinçle ağzından baklayı çıkarmıştı. Muazzez'le heyecandan ölecektik. Demek o gece numaramızı yapacaktık. İşin daha sağlam olması için akşam yemeğinde Şekûre hanımın çorbasının içine bir miktar uyku ilâcı salladık. Kocakarı ikinci yemeği yiyemeden uyudu. Hemen fırladık. Kazma ve küreği kaptığımız gibi bodruma indik. Su küpünü kenara çektik. Ben başladım kazmaya... Ellerim heyecandan terlemişti. Kazdım, kazdım... Nihayet kazmanın ucu sert bir şeye vurdu. Biraz daha kazdım ve demirden yapılmış küçük bir sandığı çıkardım. Muazzez heyecandan tırnaklarını enseme geçirmişti. İhtiraslı bir sesle:

«— Hadi aç şunu.» dedi.

Bir kazma darbesiyle sandığın kilidini parçaladım. Veee... Yaaa işte insanoğlu daima beklemediği sürprizlerle karşılaşır. Sandığın içinde altın filân yoktu. Sadece bir kâğıt vardı. Satırları zamanla sararmış ve altı sene evveline ait bir mektup... Okudum bittabiî:

«Sevgili teyzeciğim,
Üzülerek bütün altınları alıp uzaklara gidiyorum. Senelerdir beni inlettin. Ben de biraz yaşayacağım. Artık sen bu köhne evde geberip gidersin.

Yeğenin:
İrfan Götürdü»

Piyasaya madenî beş liralıklar çıkıyor. — Gazeteler —

— Tanımadın mı, maden stokçusu!

BiRAZ BAKAR MISINIZ?

MANGIR

PARANIN icadından önce insanlar beş parasızmış demek. Ne yazık!

«Elli kâğıt verebilir misin bana ay başına kadar? Çok dardayım.»

«Bu para benim pedikürüme yetmez ayol!»

Ya da:

«Paramız yoksa kredimiz var beyim!» gibi konuşmalar geçmezmiş her halde o zamanlar.

Oh, ne rahatmış insanlar. Taksitle alışveriş edip kazık yemezlermiş. Alışveriş etmezlermiş zaten. Değiş - tokuş yaparlarmış. Koyunu verir eşeği alırlarmış, takkeyi verip külâhı. Adamın canı bir metres mi istedi, verirmiş tarlayı, alırmış kadını. Metresinden de bıkınca, bir beygirle değişirmiş.

Sonra bazıları bakmışlar ki, bu iş yürümiyecek, çareler aramaya koyulmuşlar. Sözgelimi adam öyle zengin ki, mallarını koyacak yer bulamıyor. Sonra ne bileyim, bir yangın çıktığında hangi birini kurtaracağını şaşırıyor. Şöyle bütün malı mülkü bir çömlekte toplamak mümkün olsa gerektiğinde...

Parasızlığın doğurduğu başka problemler de varmış tabii. Adam, pazara çıkarken yanında bir kervan götürmek zorunda kalıyor. Yok efendim tavukları verecek karısına gecelik alacak bir torba peyniri bir çift çarıkla değişecek, değirmenin aşınmış taşını kime yutturup da karşılığında bir çeki odun alabilecegini düşünecek...

«Bu iş olmaz!» demiş sonunda Fenike'nin en zengin adamı. O günlerde, bir de çok akıllı kişi yaşarmış Fenike'de. İşte bu zengin, bu akıllı kişiyi huzuruna çağırtmış, ferman vermiş:

«Bu işi yapsan yapsan sen yaparsın. Eğer parayı icat edersen sana kırk öküz...»

Teklifin parlaklığına dayanamayan akıllı kişi parayı icat etmiş.

«İşte beyim,» demiş, «şu gördüğünüz, paradır.»

«Bu bakır parçası mı?»

«Evet. Buna bir mangır denir, Bir tavukla eş değerdedir.»

Sonra, gece gündüz uğraşıp yaptığı iki çuval mangırı ağasına sunmuş:

«Hadi, verin şimdi benim kırk öküzü.»

«Söyle bakalım,» demiş zengin, «Bir öküzün değeri kaç mangırdır?»

Hesaplamış akıllı kişi:

«Yüz mangır.»

«Al bakalım! Tam dörtbin mangır sana... Tastamam kırk öküz eder.»

Böylece de, tarihin ilk alışverişi ve de ilk kazığı gerçekleşmiş işte.

Günümüze kadar mangırın başına neler gelmiş neler... En kötüsü de mangırsızların başına gelmiş. Hâlâ da gelmekte... Paçayı kaptırmışız bir kez: Bozuk para, kâğıt para, kalp para, cam para...

Bu sonuncusunu bilirsiniz şüphesiz. Çocukluğunuzda mahallede oynarken dükkân kurup arkadaşlarınıza cam para karşılığı satış yapmadınız mı hiç? İşte, oyunlar zekâyı geliştirmeye yararlı mı, değil mi tartışmasının kesin karşılığı. Hayata bundan daha iyi nasıl hazırlanılır?

Ben, paranın değerli bir nesne olduğunu anladığımda dört yaşında falandım. Masanın üstünde bulduğum bir beş liralığı uçak yapıp pencereden attım. Meğer sütçüye verilecekmiş o. Uygun bir dille, kâğıt paradan uçak yapılmayacağını anlattı annem.

İlk alışverişimi de aşağı yukarı aynı günlerde yaptım. Bir gün, balkonda su tabancamla oynarken, —evimiz birinci kattaydı— çocuğun biri geldi:

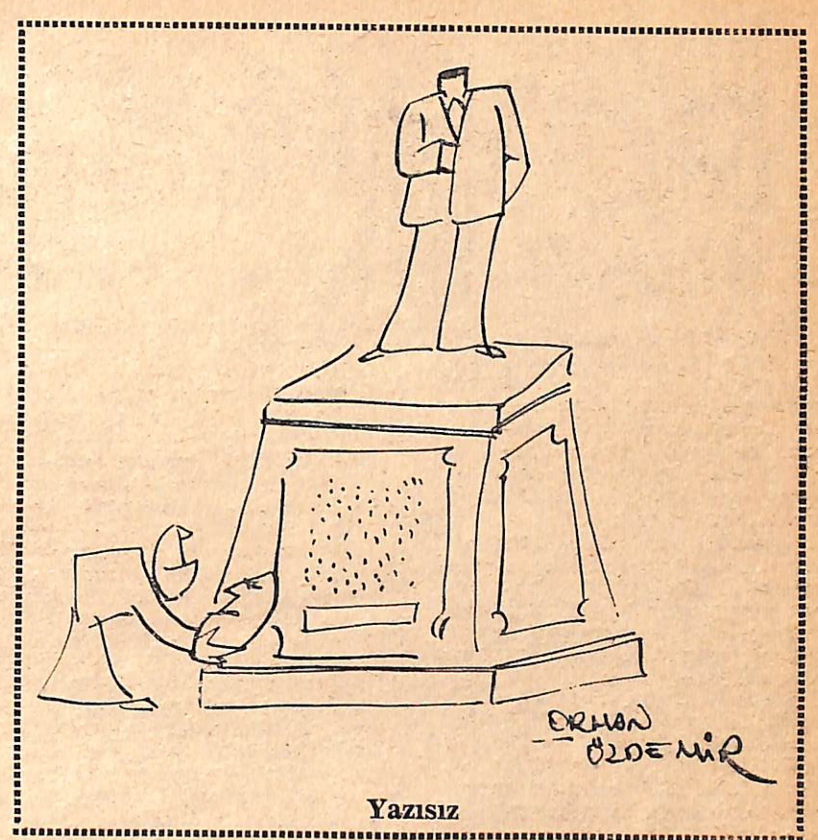
«Satsana o tabancayı bana.» dedi.

«Peki,» deyip uzattım tabancayı. Çocuğun verdiği kâğıdı alıp mutfağa koştum:

«Tabancamı sattım,» dedim.

Annem, şaşkınlığı geçince, elimden aldığı tramvay bileti ile balkona koştu ama, kimse yoktu görünürlerde. Ben nasıl simit bile satamazsam, o çocuğun bugün büyük bir tüccar olduğuna eminim.

İlk gerçek para ihtirasınızı ne zaman tattığınızı hatırlıyor musunuz? Ben bir bayram günü tatmıştım.

Yazısız

İlkin evden aldığım harçlığı cebe indirdim. Sonra yakın komşulara bayram ziyaretlerine başladım. Öteki çocukların parayla balon, şeker aldıklarını, salıncağa bindiklerini görmüştüm bir kez. Bayramın ilk günü zengin olup, kalan üç günü bolvardaca yaşamayı koydum kafama. Hava kararırken, bizim sokakta ziyaret edip el öpmediğim tek ev bırakmamıştım. Hattâ yanlışlıkla iki kez gittiğim evler bile olmuş. Sonunda babamdan işittiğim azarı saymazsanız, neşeli bir gündü doğrusu. Cepler şangır şungur bozuk para dolu, yediğim şekerlerden midem bozulmuş...

Sonra okul... Vedat, babasının çok zengin olduğunu, cebinde hep bir tomar para taşıdığını anlatır. Necmi'ye ise babası bozuk parası olmadığı için harçlık vermemiştir o gün. Derken, Necmi'nin babasının bozuk parasının olmadığı günler sıklaşır.

«Enayi,» der Vedat Necmi'ye. «Babanın bozuk parası değil, hiç parası yok. Ondan vermiyor sana.»

Hepinizin benimkilere benzer anıları olmuştur sanırım dostlarım. İşte böyle, günler geçtikçe hayatımızda paranın önemi artmaya baş[illegible]ar. Sonunda da gelir baş köşeye [illegible]rur ister istemez.

Şimdi nereden daldık bu ciddi konuya?... Evet, Napolyon bile ne demiş? «Zafer için üç şey gerekli: Para, para, para.» Anladığım kadarıyla, birinci ve ikinci parayı bulmuş Napolyon. Üçüncüyü ise ödünç almış. Borcunu vaktinde ödeyemeyince de, gelip zaferine haciz koymuşlar.

Başlık parası, hava parası, ekmek parası, hamam parası, ayak bastı parası, para babası...

«Biz burada sil[illegible]e kesmi[illegible]uz.»

«Paran varsa dostun da [illegible]ardır.»

«Ciğeri beş para etmez [illegible]crifin!»

«Ne kadar para, o kadar e[illegible]mek...»

«Aklı herkes verir. Sen paradan haber ver.»

İşte böyle... Boyumuzca [illegible]mışız bir kez. Para ne yazık ki s[illegible]e değişimde kullanılan bir ölçü [illegible] naktan çıkmıştır. Boyumuzun ölçüsü de odur sanki, aklımızın ölçüsü de... Başka bir deyimle, biz «Parayla saadet olmaz.» diye mırıldanırız ama kaç para eder, biri çıkar, «Paran kadar konuş!» deyiverir.

Sulhi DÖLEK

DÖRTLÜKLER

SÜLEYMAN'LA ECEVİT

Biliriz büyüğü yok ringde Süleyman gibi
Her maçta nakavt etti nice nice rakibi
Bakarsınız Ecevit çıkar da ortalığa
Aniden nakavt eder zenci Foreman gibi.

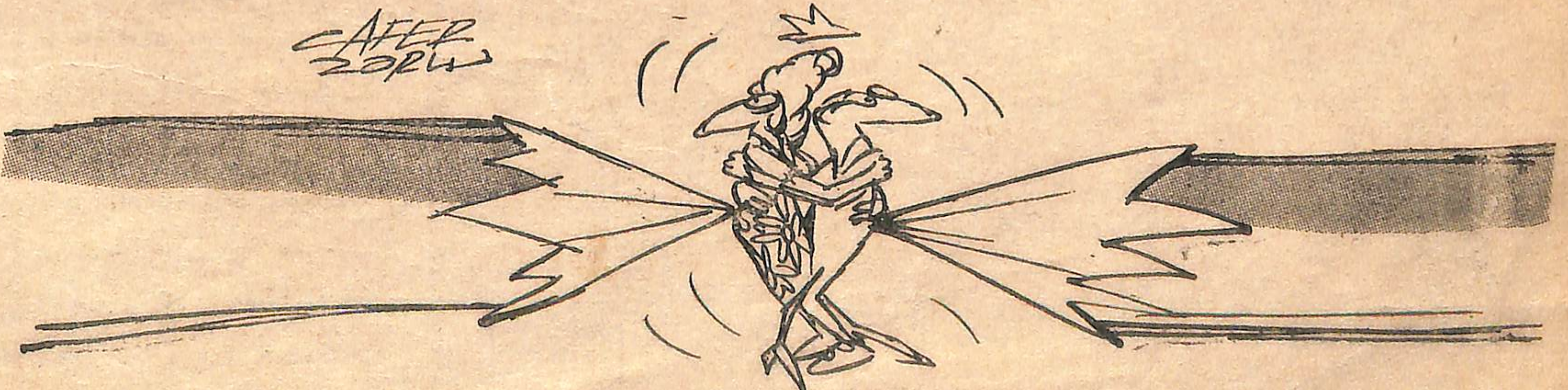
KOÇ İLE HOROZ

Tüm dünya görmemiştir böyle ters bir durumu
Böyle bir terslik ile bilmem dünya durur mu?
Bir koçla bir horozu birleştirivermişler,
İkisi de erkektir birleştirmek olur mu?

TERAZİ

Söylenenlere göre bu yıl büyük seçim var
Tahmin etmek zor ama sandıktan kimler çıkar
Parti liderlerini teraziye koyarsak
O koca gövdesiyle Süleyman ağır basar.

Yaşar Hâdi ÖNDER

— Hayat pahalılığı, boşanmaları önlüyor. —

Bildiğin Deniz Dalgası

NURETTİN TÜRKER

İSTANBUL'U bastıran sis Boğaz'a da yayılmış, deniz trafiğini alt - üst etmişti. Yolda bulunan gemiler kaza yapmamak için ses ve ışık sinyallerini kullanıyorlardı. Ne kadar dikkat edilirse edilsin sis demek tehlike demekti ve iskeleye varıncaya kadar hiçbir tedbir insana emniyet vermezdi.

Kuşkulu ve tedirgin yolcular güverte boyunca sıralanmışlar, gözleri karşıdan aniden çıkabilecek bir başka gemiyi seçmek için fedakârlık yüklü bekliyorlardı. Gemi çok yavaş gidiyor, herkes suskun, sinirli bir sabırsızlık içersindeydi...

O sırada güvertenin tam orta yerinde bir dalgalanma oldu. Birbirini omuzlayıp itenler daha öne geçmek için çocuk gibi çırpınıyor, sonra da asık yüzlerin yerine yayvan bir gülümseme gelip oturuyordu. Ne vardı burada? Bu merakla yer değiştirenler o kadar çoğaldı ki gemi hafifçe o yana yattı, sanki o da görmek için eğildi...

Bir genç kız vardı orada. Önce ince pardesüsünü çıkartmış, ardından eteğini tepmiş, daha üsttekileri parçalar gibi söküp atmıştı. Görenler bir plâjda denize girecek genç bir kızı izliyor gibiydi. Yüzü herkese dönük, bakışları denize dalmış, kimseyi tınmadan kararsız duruyordu. Kalabalık ne kadar oldu, sesler kulağının dibinde neden bu kadar çoğaldı, niye böyle hiç soyunuk kadın görmemiş gibi millet birbirini yemekle meşguldü? Dedik ya kimseye ve kimsenin sesine aldırmadan bekliyordu öyle.

«— Üşüyeceksin yavru...»

«— Yüzünü göster de boyuna yakışsın kızım.»

«— Kondüktör geliyor...»

«— Biletler kontrol...»

Kalabalığın yaprak gibi ayrılmasından anlaşıldı ki gelen hakikaten kontrolördü. İşte ne olduysa o anda oldu. Genç kız, sanki deminden beri bekleyenlere karşı mahçup olmamak istemiş gibi kendisini bıraktı, güverteden döne döne denize düştü.

«— Denize yolcu düştü...»

«— Bir kadın intihar ediyor...»

«— Kaptana haber verin, gemiyi durdurun...»

Haliyle o anda en çok şaşıran kontrolör oldu. Biletleri toplayan ve kaçak yolcu arayan kasılışında birden tuhaf sarsıntılar belirdi ve rasgele herkesin yakasını tutmaya başladı. Bu birkaç saniyelik depresyondan sonra anladı ki, gemide bu kadar kaçak yolcu olamaz ve olsa olsa bu kaçak şu denize kendisini atan yolcudur.

Kalabalık kaynaşa dursun, bir kadının göz göre göre denizde boğulmasına izin vermeyecek üstün yaradılışlı kişiler de çıkacaktı tabiî. Nitekim geminin durmasını beklemeden ve ceketini sıyırıp fırlatan bir genç balıklama daldı denize. Gemi durup, denize sandal indirdiklerinde on dakika kadar bir zaman geçmişti. Bu gecikmeyi karamsarlıkla karşılayan, her ikisinin de boğulmuş olabileceğini ileri süren hassas yolcular artıyordu. Ve sis halen hiçbir şeyi göstermiyordu.

Denize inen sandala üç mürettebat atladılar. Şimdi de güvertenin arka ucu dolmuş ve koro halinde sandaldakilere «yürüyün, çabuk olun» talimatını çekiyorlardı. Az sonra sandal da kayboldu gözden...

Kontrolörün kucağına kim koyduysa genç kızın elbiselerini bırakıvermişti. Soluya soluya, heyecanla yanına sokulan şişman bir bayana ne dieybilirdi kontrolör:

«— Beyefendi, ölmüş mü?»

«— Belli değil hamfendi. Bekliyoruz...»

Şişman bayan sanki kesin bir cevap almış gibi yaygarayı bastı:

«— Vah yavrucak vah.. Kurtarın şu zavallıyı, buz gibi su, ölmese bile hastalanır, mahvolur. Vah yavrucak vah...»

Şişman bayan aşırı sinirli biri olacak ki durduğu yerde duramıyordu. Gemiyi bir baştan bir başa dolaştı ve iki adımda bir «vah yavrucak vah» demeden edemedi.

Yarım saatlik aradan sonra sandal geri döndü. Beyaz gömleği tenine yapışmış kurtarıcı genç el sallıyordu. Demek ki iyi bir haber vardı. Mürettebattan sesine güvenen biri mutlu haberi verdi:

«— Kurtuldu... Kurtuldu... Baygın, hemen bir battaniye hazırlayın...»

Kaptan tecrübeli bir adamdı. Değil battaniye, sıhhî ekibi bile hazır etmişti. Koşuşmalar... Sayısız yardım elleri... Genç kızı baygın yukarı çekiş... Kalabalığın ortasında yer açılması... Ve bir doktorun ilk tedbir olarak çalışmaya başlaması... Genç kızın yuttuğu suların çıkarılması... Sarıp sarmalama... Sunî teneffüs tekrarları...

Gözlerin daha alıcı inceleme safhası geldiğinde:

«— Bakın, kızın sağ eli kapalı, açılmıyor» dedi biri.

Doktor hemen yapıştı kapalı ele. Hayır, genç kız açmak istemiyordu bu elini. Daha üstün bir merakla uğraştı ve açtı parmakları. Genç kızın avucunda ıslak, yapış yapış bir kâğıt parçası. Yüksek sesle okudu doktor:

«Hayatımdan bezdim. Kimsesiz ve mutsuz bir kızım. İnsanlardan gördüğüm kötülüklere daha fazla dayanamıyacağım. Ölmek istiyorum. Şayet, kurtulursam ve hayatımı kurtaran bekâr bir erkekse kendisiyle tereddütsüz evlenmeye razıyım. Kısmete ve alın yazısına inanıyorum.»

Acılı bir sessizliği şişman bayanın feryadı dağıttı:

«— Vah yavrucak vah. Nerde o genç? Kızı kurtaran delikanlı?»

Ona da bir battaniye vermişler, çay üstüne çay içiriyorlardı.

«— Buradayım hanım teyze» dedi.

«— Gel bakalım delikanlı, yakına gel...»

Yürümek zahmetine katlanmasın diye iki kişi koluna girip genç kızın yakınına uçurdular delikanlıyı.

«— Şunu oku bakalım» dedi doktor. «Seni ilgilendiriyor.»

Okudukça yüzüne renk geldi delikanlının. Genç kıza hayran hayran baktı:

«— Şansı yokmuş şu kızın» dedi. «Benim de evim, barkım, kimim kimsem yok. Gül gibi kız. İstemem mi şöyle bir karım olsun. Ama, cebimde metelik yok. Ne yaparız, nereye gideriz, ne ile karnımızı doyurup geçiniriz?»

Ne diyeceklerdi delikanlıya? Genç kız da nerdeyse gözlerini açtı, açacak gibiydi. Yazık olacaktı yine. Bir şeyler yapmak gerekiyordu. Sanki, bütün çıkışları sağlamak şişman bayana düşüyormuş gibi yine o çıktı ortaya:

«— Aaa, garip kuşun yuvasını Allah yaparmış oğlum. Sen yeter ki oldu de bize. İnsanlık, adamlık ne güne duruyormuş. Ey ahali. Duymadınız mı, görmediniz mi? Yürekleriniz, ciğerleriniz parçalanmadı mı? Gelin elbirliği edip şu iki genci evercek bir şeyler toplayalım. Alın önce benden. Tastamam bir yüz lira. Kaptan bey, söyle adamlarına, herkesin gönlünden ne kopuyorsa alıversinler...»

Kaptan işareti çaktı, sağa sola adamlar fırladı. İçeri girenlerin yanında güvertedekiler çoktan harekete geçmişti. Cebine saldıran yeşilli, kırmızılı kâğıt paraları getirip ortaya atıyordu. Paralar biriktikçe de şişman bayanın neşesi artıyordu:

«— Oldu mu şimdi delikanlı? Bu kadar parayla düğün de yapılır, iş de tutulur, ev de. Demedim mi ben size. Şu şansa, şu talihe gel de inanma bakalım.»

Gemide yapılan sıkı çalışma sonucu yardıma katkısı olmayan bir tek kişi bırakılmamıştı. Kucak dolusu para destelendi, bağlandı, paketlendi ve delikanlıya genç kızla birlikte teslim edildi.

«— Yoo...» dedi sişman bayan. «Sizi elimle evermedikten sonra içim rahat etmez. Nikâh islemleriniz yapılıncaya kadar benim konuğum olacaksınız. Yoo, gözüme uyku girmez yoksa...»

«— Öyle olsun...» dedi delikanlı. «Buyurun bu paraları da emaneten size bırakıyorum. Bu iyiliklerinden dolayı herkese teşekkür ederim. Ayrı ayrı...»

Gemi iskeleye vardığında genç kız iyileşmiş, delikanlıya tatlı tatlı bakıyordu. Gemide onları bir arada görmeyen, mutluluklarını izlemeyen kalmadı. Karaya çıkarıp, şişman bayanla birlikte üçünü uğurladıktan sonra da hayatın tuhaf raslantılarındn, beklenmedik olaylarından konuşuyorlardı...

* * *

İskeleden hızla uzaklaşan taksinin içersinde şişman bayan, kahkaha üstüne kahkaha atıyor:

«— Aferin çocuklar size...» diyordu. «Böyle iki numara daha çekersek zengin olduk gitti...»

«— Fakat...» dedi delikanlı. «Aynı gemiye ve tanıdık bazı yolculara düşersek?»

«— Soğuk da dayanılacak gibi değil» dedi genç kız da.

«— Tasalanmayın» dedi şişman bayan. «Ne acelemiz var, biz de yazın gelmesini bekleriz, ha? Şimdi içiniz rahat etti mi?»

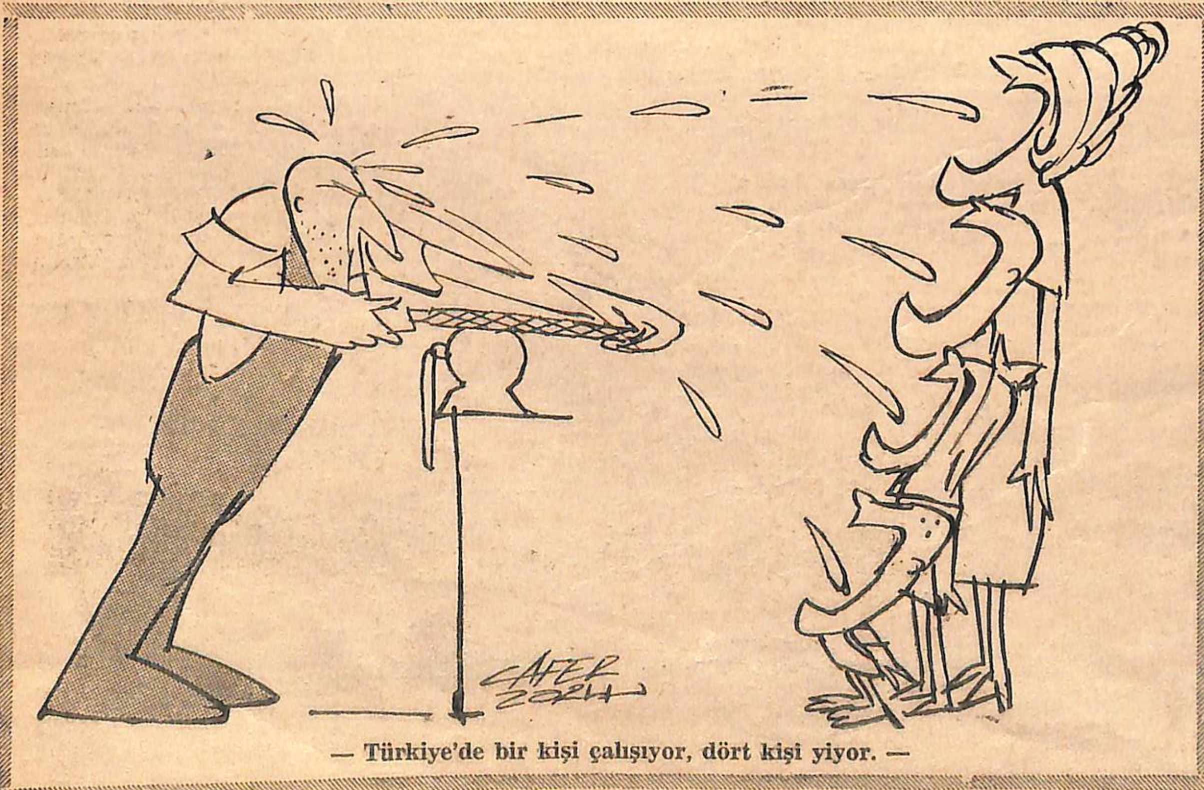
Yolcuların neden bahsettiklerini merak etmişti şoför:

«— Ne dalgası bu ablacığım?» dedi.

«— Ne dalgası olacak...» dedi şişman bayan. «Bildiğin deniz dalgası.»

Bu kez üçü birden kahkahayı bastılar...

Nurettin TÜRKER

— Türkiye'de bir kişi çalışıyor, dört kişi yiyor. —

BİRAZ BAKAR MISINIZ?

MANGIR

PARANIN icadından önce insanlar beş parasızmış demek. Ne yazık!

«Elli kâğıt verebilir misin bana ay başına kadar? Çok dardayım.»

«Bu para benim pedikürüme yetmez ayol!»

Ya da:

«Paramız yoksa kredimiz var beyim!» gibi konuşmalar geçmezmiş her halde o zamanlar.

Oh, ne rahatmış insanlar. Taksitle alışveriş edip kazık yemezlermiş. Alışveriş etmezlermiş zaten. Değiş - tokuş yaparlarmış. Koyunu verir eşeği alırlarmış, takkeyi verip külâhı. Adamın canı bir metres mi istedi, verirmiş tarlayı, alırmış kadını. Metresinden de bıkınca, bir beygirle değişirmiş.

Sonra bazıları bakmışlar ki, bu iş yürümiyecek, çareler aramaya koyulmuşlar. Sözgelimi adam öyle zengin ki, mallarını koyacak yer bulamıyor. Sonra ne bileyim, bir yangın çıktığında hangi birini kurtaracağını şaşırıyor. Şöyle bütün malı mülkü bir çömlekte toplamak mümkün olsa gerektiğinde...

Parasızlığın doğurduğu başka problemler de varmış tabii. Adam, pazara çıkarken yanında bir kervan götürmek zorunda kalıyor. Yok efendim tavukları verecek karısına gecelik alacak bir torba peyniri bir çift çarıkla değişecek, değirmenin aşınmış taşını kime yutturup da karşılığında bir çeki odun alabileceğini düşünecek...

«Bu iş olmaz!» demiş sonunda Fenike'nin en zengin adamı. O günlerde, bir de çok akıllı kişi yaşarmış Fenike'de. İşte bu zengin, bu akıllı kişiyi huzuruna çağırtmış, ferman vermiş:

«Bu işi yapsan yapsan sen yaparsın. Eğer parayı icat edersen sana kırk öküz...»

Teklifin parlaklığına dayanamayan akıllı kişi parayı icat etmiş.

«İşte beyim,» demiş, «şu gördüğün, paradır.»

«Bu bakır parçası mı?»

«Evet. Buna bir mangır denir, Bir tavukla eş değerdedir.»

Sonra, gece gündüz uğraşıp yaptığı iki çuval mangırı ağasına sunmuş:

«Hadi, verin şimdi benim kırk öküzü.»

«Söyle bakalım,» demiş zengin, «Bir öküzün değeri kaç mangırdır?»

Hesaplamış akıllı kişi:

«Yüz mangır.»

«Al bakalım! Tam dörtbin mangır sana... Tastamam kırk öküz eder.»

Böylece de, tarihin ilk alışverişi ve de ilk kazığı gerçekleşmiş işte.

Günümüze kadar mangırın başına neler gelmiş neler... En kötüsü de mangırsızların başına gelmiş. Hâlâ da gelmekte... Paçayı kaptırmışız bir kez: Bozuk para, kâğıt para, kalp para, cam para...

Bu sonuncusunu bilirsiniz şüphesiz. Çocukluğunuzda mahallede oynarken dükkân kurup arkadaşlarınıza cam para karşılığı satış yapmadınız mı hiç? İşte, oyunlar zekâyı geliştirmeye yararlı mı, değil mi tartışmasının kesin karşılığı. Hayata bundan daha iyi nasıl hazırlanılır?

Ben, paranın değerli bir nesne olduğunu anladığımda dört yaşında falandım. Masanın üstünde bulduğum bir beş liralığı uçak yapıp pencereden attım. Meğer sütçüye verilecekmiş o. Uygun bir dille, kâğıt paradan uçak yapılmayacağını anlattı annem.

İlk alışverişimi de aşağı yukarı aynı günlerde yaptım. Bir gün, balkonda su tabancamla oynarken, —evimiz birinci kattaydı— çocuğun biri geldi:

«Satsana o tabancayı bana.» dedi.

«Peki,» deyip uzattım tabancayı. Çocuğun verdiği kâğıdı alıp mutfağa koştum:

«Tabancamı sattım,» dedim.

Annem, şaşkınlığı geçince, elimden aldığı tramvay bileti ile balkona koştu ama, kimse yoktu görünürlerde. Ben nasıl simit bile satamazsam, o çocuğun bugün büyük bir tüccar olduğuna eminim.

İlk gerçek para ihtirasınızı ne zaman tattığınızı hatırlıyor musunuz? Ben bir bayram günü tatmıştım. İlkin evden aldığım harçlığı cebe indirdim. Sonra yakın komşulara bayram ziyaretlerine başladım. Öteki çocukların parayla balon, şeker aldıklarını, salıncağa bindiklerini görmüştüm bir kez. Bayramın ilk günü zengin olup, kalan üç günü hovardaca yaşamayı koydum kafama. Hava kararırken, bizim sokakta ziyaret edip el öpmediğim tek ev bırakmamıştım. Hattâ yanlışlıkla iki kez gittiğim evler bile olmuş. Sonunda babamdan işittiğim azarı saymazsanız, neşeli bir gündü doğrusu. Cepler şangır şungur bozuk para dolu, yediğim şekerlerden midem bozulmuş...

Sonra okul... Vedat, babasının çok zengin olduğunu, cebinde hep bir tomar para taşıdığını anlatır. Necmi'ye ise babası bozuk parası olmadığı için harçlık vermemiştir o gün. Derken, Necmi'nin babasının bozuk parasının olmadığı günler sıklaşır.

«Enayi,» der Vedat Necmi'ye. «Babanın bozuk parası değil, hiç parası yok. Ondan vermiyor sana.»

Hepinizin benimkilere benzer anıları olmuştur sanırım dostlarım. İşte böyle, günler geçtikçe hayatımızda paranın önemi artmaya başlar. Sonunda da gelir baş köşeye [illegible]rur ister istemez.

Şimdi nereden daldık bu ciddi konuya?... Evet, Napolyon bile ne demiş? «Zafer için üç şey gerekli: Para, para, para.» Anladığım kadarıyla, birinci ve ikinci parayı bulmuş Napolyon. Üçüncüyü ise ödünç almış. Borcunu vaktinde ödeyemeyince de, gelip zaferine haciz koymuşlar.

Başlık parası, hava parası, ekmek parası, hamam parası, ayak bastı parası, para babası...

«Biz burada sil[illegible]e kesmi[illegible]uz.»

«Paran varsa dostun da [illegible]ardır.»

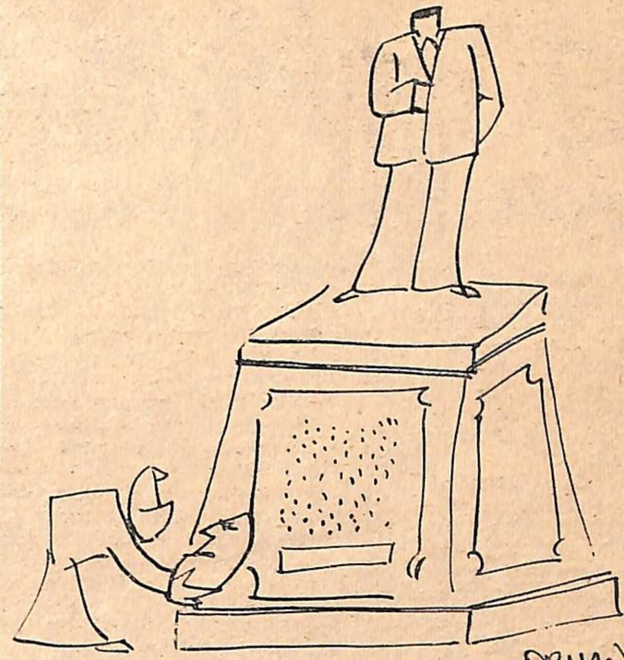
«Ciğeri beş para etmez [illegible]erifin!»

«Ne kadar para, o kadar ekmek...»

«Aklı herkes verir. Sen paradan haber ver.»

İşte böyle... Boyumuzca [illegible]mışız bir kez. Para ne yazık ki sa[illegible]e değişimde kullanılan bir ölçü [illegible] naktan çıkmıştır. Boyumuzun ölçüsü de odur sanki, aklımızın ölçüsü de... Başka bir deyimle, biz «Parayla saadet olmaz.» diye mırıldanırız ama kaç para eder, biri çıkar, «Paran kadar konuş!» deyiverir.

Sulhi DÖLEK

Yazısız

DÖRTLÜKLER

SÜLEYMAN'LA ECEVİT

Biliriz büyüğü yok ringde Süleyman gibi
Her maçta nakavt etti nice nice rakibi
Bakarsınız Ecevit çıkar da ortalığa
Aniden nakavt eder zenci Foreman gibi.

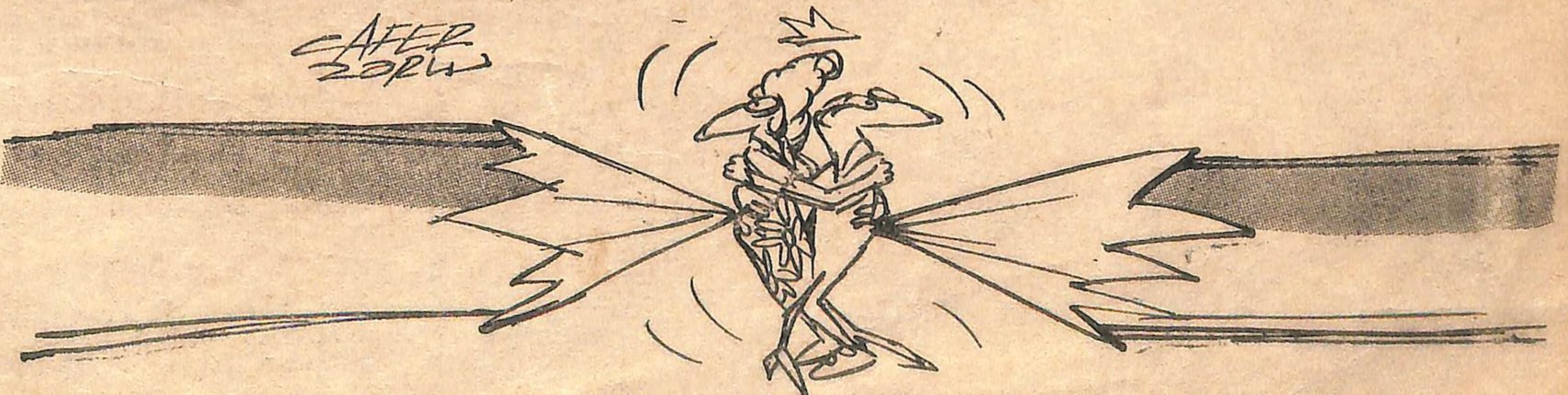
KOÇ İLE HOROZ

Tüm dünya görmemiştir böyle ters bir durumu
Böyle bir terslik ile bilmem dünya durur mu?
Bir koçla bir horozu birleştirivermişler,
İkisi de erkektir birleştirmek olur mu?

TERAZİ

Söylenenlere göre bu yıl büyük seçim var
Tahmin etmek zor ama sandıktan kimler çıkar
Parti liderlerini teraziye koyarsak
O koca gövdesiyle Süleyman ağır basar.

Yaşar Hâdi ÖNDER

— Hayat pahalılığı, boşanmaları önlüyor. —

Sizin için

TRENİ DURDURMAK

Haydarpaşa'dan trene binen Medet, Kars'lıdır. «Uzayıp giden tren yolları» Doğu Ekspresinin önünde eriyip bitmektedir.

Yolculuğun gereği sohbet iyice koyulaşır. Kompartımanda bulunan diğer iki yolcudan biri Rize'li, öteki de Van'lıdır.

Lâf döner dolaşır trenin nasıl çalıştığına, nasıl durdurulduğuna gelir.

Van'lı Hasso: «Bunu olsa olsa süren durdurur. Başka mümkünatı yohtur gurban» der.

Rize'li: «Haçan ne pileysun ki belki başka turlu da durdurulir» der.

Medet ise her şeyi bilmiş olmanın gururuyla: «İşte şu gördüğünüz el freni var ya da.. onunla da durdurulur» der.

Bu defa, frenin nasıl kullanılacağı üstüne tartışırlar. Ortak kanı, bu frenin kolay kolay çekilemiyeceği, buna kimsenin gücünün yetmiyeceği noktasında düğümlenir.

Bu saflığa sinirlenen Medet, var gücüyle asılır frene. Ve tren zınk diye durur. Memurlarda bir telâştır başlar: Kim durdurmuştur, niye durdurmuştur? Yerini tesbit eden kondüktör kapıyı açar ve sorar: «Treni kim durdurdu sayın baylar?»

Medet hindi gibi kabarır, koltukları şişer de şişer. Elini göğsüne vurarak:

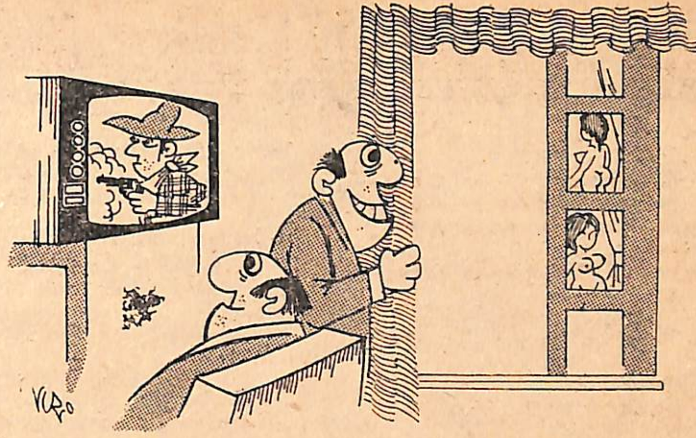
«— Lelen özbaşına durdurmuştur da...» der.

Tabiî memur alır götürür. Ve gereken cezayı verirler.

O günden bu yana Medet meşhur olmuştur. Kolay mı özbaşına tren durdurmuştur.

NOT: Lelen, baba demektir.

Ali ÂŞIK
Bayındırlık Müdürlüğü — KARS

— Gel bak dostum, karşı binada daha heyecanlı bir program var!..

(Nuri BİLGİN)

BAŞKA ÖĞRETMEN

Okula henüz yeni başlayan küçük Ali, eve gelince çantasını fırlatıp, öfkeli öfkeli odanın içinde dolaşmaya başladıktan sonra, annesine:

— Anne be, dedi. Ben başka öğretmene gitmek istiyorm, şu bizim öğretmen hiçbir şey bilmiyor.

— Neden yavrum?

— Nedeni var mı? dedi. Her şeyi bize sorup, öğreniyor. Bu ne? Şu ne? diye...

Ekrem DURAK
Akyuva Köyü Öğretmeni
Şuhut/AFYON

BİLET

Belediye otobüsünün kalkmasına beş dakika vardı, biletçi önden bilet kesmeye başladı. Bu arada devamlı camdan dışarıya bakan, köylü olduğu her halinden belli bir adama:

— Bilet! diye seslendi.

Adamın aldırmadığını gören biletçi, bağırdı:

— Ağa bilet almayacan mı?

— Almıyacam!

— Niye almıyacan?

— Aliyrim aliyrim boş çıkıyo!..

Ümit ÖZDEMİR
Cevizli Saraylar Cad. No: 66
Kartal/İST.

ARANIYOR

Giysin mini, giysin maksi,
Bir parçacık olsun seksi,
Ne çok uysal, ne çok aksi,
Şık bir bayan, aranıyor.

Yanağında çifte benler,
Hayran olsun, tüm görenler,
Ellerinde eldivenler,
Şık bir bayan aranıyor.

Biraz oynak, biraz kıvrak,
Usta değil, henüz çırak,
Mektuplaşıp, anlaşarak,
Şık bir bayan aranıyor.

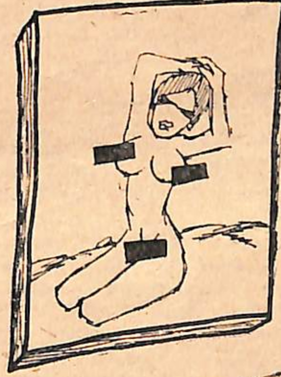
Anlayışlı, çok takdirkâr,
Kocasına, itaatkâr,
Her sahada, kanaatkâr,
Şık bir bayan aranıyor.

Eşinden kürk, istemeyen,
Ne bulursa, onu yiyen,
Harcıâlem, pabuç giyen,
Şık bir bayan aranıyor.

Gösterişli, oldukça şık,
Yüzünde yok, hiç kırışık,
Ne sevdalı, ne de âşık,
Şık bir bayan aranıyor.

Kendine yan, baktırmayan,
Baktırsa da, çaktırmayan,
Bir çift boynuz taktırmayan,
Şık bir bayan aranıyor.

TEMEL TEMÜRCÜ
P.K. 432 — Kızılay/ANKARA

Yazısız

(Ömer SERVİ)

KURU FASULYE

Kuru fasulyem beyim
Önünde eğilirim...
Saygıyla selâmlarım,
Suçum nedir, bileyim?...

Hani gördüm geçerken
Dönüp bakmadın neden?
Nasıl dosttuk eskiden,
Bir hatâ mı ettim ben?

Bize gelmez oldunuz,
Acep nerde kaldınız?
Eve bir uğrasanız,
Özler çocuklarımız.

Sizi büyük bilirim,
Sayarım ve severim,
Çok çok özür dilerim,
Bizi üzme, beklerim.

İSMAİL KARA
P.K. 57
Anafartalar/ANKARA

Yazısız

(Tayfur ŞAPOLYO)

ŞARKILARDAN ESİNTİLER:

BU SANA SON MEKTUBUM

Sevgimizin aşkımızın üstünden sene geçti, mevsim geçti ve aylar geçiyor sen bana hâlâ geleceksin. Hani o saçlarına taç yaptığım çiçekler, hani o güzel gözlü ceylânların pınarı? Göze mi geldik, sen mi unuttun? Unuttun mu aşkımıza ettiğimiz yemini? Söyle, söyle, hiç mi beni sevmedin?

Bu akşam çok efkârlıyım. Bu akşam bütün meyhanelerini dolaştım İstanbul'un. Gezdiğim dikenli aşk yollarında, bu derdimin dermanını bulamadım, bulamadım. Kadehim kırık, gönlüm artık boş, sormayın ben niye sarhoşum, sarhoş. Bir teselli ver, bir teselli ver. Seveceksen sev artık, döneceksen dön artık...

Yıllardır bekliyorum bir gün dönersin diye, yıllar yılı gönlümde bir gün sabah olmadı. Kalmadı sabrım, kalmadı sabrım. Benim de canım var, ben de insanım...

Kanaryam güzel kuşum, tatlı dillim, güler yüzlüm. Aylardır gül yüzünü göremez oldum senin. Neden kaçtın uzaklara. Ben seni unutmak için sevmedim...

İnan inan ki, tadı yok sensiz geçen ne baharın ne yazın. Pişman olur da bir gün, dönersen bana geri, gönül kapım açıktır, çalmadan gir içeri. Sevgilim, ah sevgilim. İçimde bin türlü keder, senden gelir sana gider ve sensiz kalan gönlümde bil ki hayat virane...

Bilir misin a sevdiğim? Sen benim gönlümde açan son gülsün. Sen her gece rüyama giren göz bebeğimsin? Neye baksam, neyi görsem, sen sen yine sen ve benim şu yollardan üzgün geçtiğim senin yüzünden...

Yalnız benim ol. Gel gitme kalmasın gözüm yollarda. Senden ayrı yaşayamam. Sensiz olamam. Kıskanırım seni ben, kıskanırım kendimden. Anla artık anla beni. Kalbimin sahibi sensin. Bir başka sevgiliyi sevemem. Sana bağlandım yollara düştüm. Aşk bu mu, sevda bu mu? Biz de mi böyle olacaktık? Böyle mi olacaktı bu aşkın sonu?

Elveda meyhaneci, elveda ey hâtıralar, elveda ey gençliğim, ümit dolu sayfalar, kapandığım dizlere elveda...

İlkân SAN
Konur Sokak 52/8 — Bakanlıklar/ANKARA

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— 67 —

Hal› dayı, hangisine baksın, hangisine bir şeyler sorsun şaşırmıştı. Torbasının içinden bir somun çıkardı, Osman'a uzattı:

— Yiyin dedeleri gurban olmuş, hadi yiyin;... dedi.

Sonra, İdiris'e döndü:

— Senin avrat duruyor mu? diye sordu.

— Duruyor buba...

— Nee nahal izin verdi melmekete gelmene?

— Verdi, onbeş gün galdım geldim

— 'ıhalsın İmamgızı? dedi...

— Eyiyik herif... Sen çok zaiflemişin...

— I ı mi, yoo yoo... Eyiyim, acık gı .n hasde yattım amma, sona eyi oldum... Biz sana geçen sene mekdüp yazdık, iki dene, aldın mı?

— Aldım... Kel Mamo okudu...

— Okudu mu benim çavış olduğumu da?...

— Okudu... Çavış olmuşun...

— Peki, ne dediler ötekiler, Dingil Zako, Dik Yussuf, Şişgo Bedo?..

Ağlamaya başladı İmamgızı. Gözünün yaşını yağlığının ucuyla sildikten sonra:

— Çok alaylı gonuşdular... Her gün de alaylı gonuşdular. Dayanamadım artık, oğlan da gelince, ben de geliyom sennen dedim...

— Dimek alaylı gonuşdular ha!...

— Hani haniii, dediler, nirde seninkiii, nirde öküzleer, bakın gelin hele çagalar, Kirman Yarığından göründü mü Halo? Habarlar saldılar bana her gün, gedin sorun hele, geldi mi Halo dayı?

— Dimek öyle ettiler garnı gurtlular ha, pezemekler, tosbaa gılıklılaar, lan avrat biliyon mu, onnarı öyle bi çatladacam ki, çok deel, şurda heç bişe galmadı, önümüzdeki gışı da geçirdik mi, tamam... O zaman geçerik papırnan garşıya, el sallarık zalım mekineye, çıkdık mı üsdüne mekinenin, ver elini gasaba, vardık mı bazara?... Hı vardık mı, gatdık mı ardımıza öküzleri?... Sizi gidi marazalar siziii, dimek gedir ˙ .kın hele, geldi mi Halo?...

H. › dayının kucağındaki İhsan:

— Dede, bubam öldü haa, dedi...

Ancak o zaman Halo dayı, kızına:

— Başın sağola gızım, diyebildi. Neydi ki derdi ırahmetlinin?

— Heç bilmem ki, dedi kızı ağlayarak, yedi gün titriye titriye yatdı, sona da yedinci günün zabahı öldü...

İm gızı:

— Halo, dedi, goyamadım gızı orda, heç kimi kimsesi yok, irezil olacak, aldık gardaşıynan onu da getirdik...

Ameleler birer ikişer gelmeye başlamışlardı. Kapıdan giren:

— Ooo gözün aydın Halo dayı, diyorlardı...

— Sağolun delânnılar sağolun, diyordu Halo dayı...

Halo dayı gitti, ekmek, zeytin aldı geldi biraz daha. Hemen o toprağın üzerine serdi sofrayı, onların karnını doyurdu. Torunlar, yemeklerini yer yemez, biri ninesinin, iki. si de annesinin dizine başlarını koyarak uyumaya başladılar. Biraz daha konuştular, İdiris ayağa kalktı:

— Buba, dedi, ben gediyom... Gene gelirim...

Anasının elini öptü, bacısıyla koklaştı. Halo dayı:

— Nerye? dedi.

— Heç, eve...

— Avrat yolunu gözler?

— Doğru burya geldik buba. Burda galdığını birinden örgendim getmeden.

— Eee niye aramadın heç beni?

Cevap vermedi İdiris... Ardına da bakmadı, babasının elini öpüp çıktı dışarıya... Özlemişti karısını, koşar adımlarla kayboldu gitti sokaklarda...

Halo dayı, yukarıya çıktı, yorganını aldı geldi... Merdivenin altındaki boşluğa serdi. Sonra çıktı, bir yorgan daha aldı geldi amelelerden, onu da öteki yorganın yanına serdi:

— Hadiyin baalım, dedi, yatın hele, zabah ola, hayır ola...

Zalha, çocuklarını yatırdı baş tarafa, kendi de geçti yanlarına kıvrıldı. Halo dayı, tahta perdenin yanına uzandı, öteki başa da İmamgızı...

Mutluydu Halo dayı... Buraya geldiğinden beri hiç böyle mutlu olmamıştı. Çok günler, umutsuzluk içerisinde aradığı Mescitli, şimdi buradaydı. İşte, şu merdiven altının boşluğundaki toprakların üzerinde. Elinin ucunda da karısı vardı, İmamgızı... Şöyle bir yanına varsa, saçlarını koklasa, başını göğsüne dayasa... Ama Allahın güzel günleri çoktu daha... Halo dayının mutluluğu yeni başlıyordu, karısı, kızı, torunları yanındayken öküz parası biriktirecekti. Gurbet hasreti çekmeyecekti artık. Tam dalacağı zaman, birden aklına Dik Yussuf, Dingil Zako, Şişko Bedo geldileı... Yattığı yerden bile homurdandı onlara. Karısı öteki baştan sordu:

— Noldu ki herif?

— Heç heç, dedi... Allaha dua ediyom geldiniz deye...

İki gün orada yattı kalktılar. Üçüncü günü öğleden sonra yaya olarak yola düştüler. Yoruldular, dinlendiler, tekrar yürüdüler, tekrar dinlendiler. Sonunda bir mahalleye geldiler. Halo dayı, bir işçinin yardımıyla ev tutmuştu buradan. Bir tek odalı gecekondu... Öyle yorulmuşlardı ki, daha evin kapısından girer girmez kendilerini yere attılar...

Ne İmamgızı, ne Zalha bacı, ne de çocuklar hiç yabancılık çekmediler. Çünkü tüm mahalle kendileri gibiydi. Her evde bir İmamgızı vardı, her çamaşır leğeninin başında bir Zalha vardı... Sokaklara birikmiş pis suların içinde, İhsan'lar, Osman'lar, Meryem'ler oynaşıyorlardı... Sokaktan geçen elektrik telleri olmasaydı, burası da İstanbul'un Mescitli'siydi sanki...

Halo dayı, cebindeki parayla iki yorgan daha aldı Bitpazarı'ndan. Sonra bir tahta leğen... Eski bohçayı da pencereye perde yaptılar. Halo dayı yine işe gidiyordu. Sabahları çok erken kalkıyor, düşüyordu yola, akşamları da geç vakit dönüyordu eve... Kazandığı paranın ancak bir kaç lirası giriyordu kuşağındaki çıkına, yine de umutları tazeydi. Bir gün mutlaka bu çıkın banknotlarla dolacak ve bindirecekti karısını kızını kamyona, köyün yolunu tutacaklardı. Kasabaya varacaklar, oradan iki öküz alacaklardı. Birinin ipinden Halo dayı tutacaktı, birininkinden İmam. gızı. Torunlar da arkadan oha oha diyeceklerdi... İşte o zaman Dingil Zako, işte o zaman Dik Yussuf, işte o zaman Şişgo Bedo şaşacaklardı... Bir bakacaklardı ki, Kirman Yarığında yedi karaltı... Gözlerini iyice dikip bir daha, bir daha bakacaklardı:

«Eee, diyeceklerdi, annadık, bunlardan biri Halo, öteki avradı, şu yandaki garaltı Zalha, ufaklar Esan, Meyro, Osman, ya o iki garaltı da ne ola ki?»

Gözü keskin biri, evin damına çıkacaktı, bakacaktı, bakacaktı, oradan bağıracaktı:

«Ula onlar da öküüüz... Halo dayının öküzleri...»

Yıllar geçecekti aradan, o hiç bitmeyen umut, o hiç solmayan hülya, Halo dayıyla beraber yaşayacaktı, beraber gezecekti sokaklarda:

«Elmalı şekeeer, elmalı şekeeer» diye...

Zalha'nın gazoz fabrikasından kazandığı boğazlarına, Halo dayının elmalı şekerlerden getirdiği ev kirasına gidecekti amma, Halo dayı yine konuşacaktı akşamları:

«Biliyon mu avrat? diyecekti, hele bu çagalar eyicene böyüsün, hele elleri bi epmek dutsun, gazansınlar evin haşlığını, ben de gazaniyim goyum çıkına. Birike birike ossun iki öküz parası, sona papırnan geçek garşıya, el galdırak bi zalım mekineye, atlıyak üstüne, ver elini gasaba... Ordan varak bazara, elliye elliye, yoklıya yoklıya, alak iki dene öküz, birinin ipinden sen, birinin ipinden ben, düşek kövün yoluna... Çıkak bi Kirman Yarığının içinden... Eeee sen o zaman gör Şişgo Bedo'yu, Dingil Zako'yu, Dik Yussuf'u... Nahal diyek, nahal, nee, bakın hele, yarılmış mı hikmeti Hü. da Kirman Yarığı şak diyerekden ortasından, ikiye bölünmüş mü, bölünmemiş mi? Hele bu çagaların elleri bi epmek dutsun, analarına sahap çıpksınlar... Sizi gidi garnı gurtlular sizi. Alıp gelemezmiş Halo dayı, ölür galırmış oralarda... Ben gösderrim ulan size, ben gösderrim bok böcüleri...»

— SON —

HALA BİR KONUT SAHİBİ DEĞİLSENİZ

İHMAL ETTİĞİNİZ BİRŞEY VAR DEMEKTİR

evinizin bankası herkesin bankası

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın: 20166 - A - 60093 — 43)

(Basın: 20157 - A - 60109 — 44)

AKBABA TOTO oynayın 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlar,

«AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve

5000 Lira

kazanabileceksiniz.

«AKBABA TOTO» yarışmasının konusu şudur: Her sayımızda 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen 6 karikatür ve ayrıca harflerle gösterilen diğer 6 karikatür yayımlanacaktır. 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen her bir karikatürün, harflerle gösterilen bir karikatürle ilgisi olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı AKBABA TOTO kuponundaki içi boş karelerde de bulunacak; ancak bu karelerin içine uygun harfleri karikatürlere bakarak siz bulup dolduracaksınız. Böylece karelerin içine sırayla doldurduğunuz harfler kelimenin çözümünü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra AKBABA TOTO kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Yarışma sonunda AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduran okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, onüç kuponu da doğru dolduran,

5000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduranlar da 300, 275, 250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75, 50, 25 liralar kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

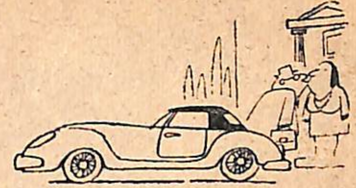
NOT: Yarışmamız onüç sayı sürecektir. Okurlarımız, bir sayının AKBABA TOTO kuponunu doldurup gönderebilecekleri gibi onüç sayının kuponlarını birlikte de yollayabilirler. Şimdiye kadar AKBABA TOTO kuponu göndermeyenler kuponlarını toplu olarak gönderebilirler. Eksik sayıları olanlar, Akbaba'nın bu sayılarını adresimizden temin edebilirler.

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

— Liz Taylor?.. Jane Fonda?.. B.B.?..

Yazısız

Çapkın kiracı

Moris yeni bir pansiyona taşınmıştı. İlk gece pansiyonun sahibi onu yanına çağırtarak:

— Delikanlı dedi, ben bir fabrikada gece bekçisiyim. Sakın ben yokken, karımı ve kızkardeşimi gece bir yere götüreyim deme. Buraya bir daha adım atamazsın.

Moris, her iki genç kadına mânalı mânalı baktıktan sonra:

— Merak etmeyin mösyö, dedi, gece siz buradan çıkar çıkmaz, biz doğru yatağa...

Kibar güreşçi

İri yarı, pehlivan yapılı bir adam, elindeki çiçek buketini hastanenin kapıcısına uzattı:

— Bunu mister Pandling'e veriniz, dedi.

Kapıcı, kısa bir duraklamadan sonra:

— Bizde böyle bir kimse yok, diye cevap verdi.

İri yarı adam, başını salladı:

— Biliyorum, fakat gelecek. Onunla bu akşam kulüpte güreş tutacağım.

Pırlanta yüzük

Yaşlı kadın, kızının parmağında değerli bir pırlanta yüzük görünce köpürdü:

— Bu ne rezalet?!. Onu namusunun bedeli olarak mı aldın?...

Kız pişkinlikle karşılık verdi:

— Ne bedeli anneciğim, o sadece bir avans...

Sarhoşluk

Yargıç, tanığa sordu:

— Sanığın çok sarhoş olduğuna emin misin?...

— Evet, otelin kapıcısına saçma sapan sözler söylüyordu.

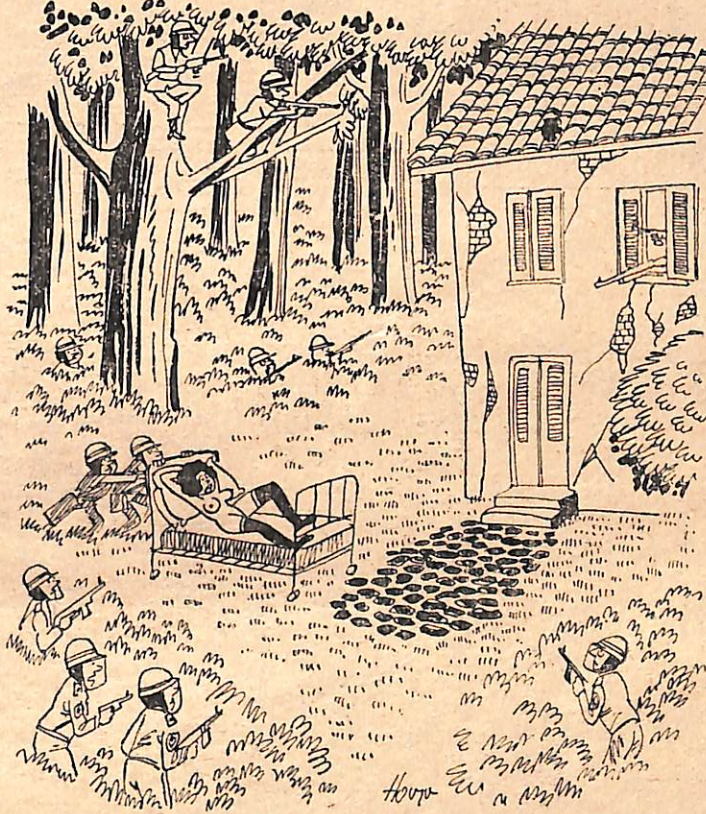
— Fakat kapıcı ile o şekilde konuşması bir şey ifade etmez.

— İfade eder efendim, çünkü ortada ne kapıcı vardı ne de otel!...

Yeni bir oyun

Evin büyükleri, yeni nişanlıların biraz başbaşa kalmalarını sağlamak amacıyla komşu ziyaretine gidince, gençler bir süre susuştu, bir süre esnеşti, nedeen sonra bir şeyler söylemesi gerektiğini akıl eden damat adayı:

— Annenle babanı gezmeye göndermekle iyi ettik, dedi. Çoktandır bizden fırsat bulup başbaşa kalamıyorlardı.

— Onları ancak böyle bir bomba ile yola getirebiliriz!..

Tavsiye

Bir rüzgâr gibi kapıdan giren genç kadın:

— Aman doktor, dedi, benden hiçbir şeyi gizlemeyin, hastalığımın ilâcı ne ise onu söyleyin.

Onu tepeden tırnağa kadar süzen adam:

— Madam, dedi, size üç tavsiyem var: Birincisi, en aşağı yedi kilo vermeniz lâzım; ikincisi, yüzünüzdeki makyajı azaltın, hattâ hiç kullanmasanız daha iyi olur; üçüncüsü, ben ressamım, doktorun muayenehanesi bitişikteki dairededir!...

Oto - stop

Kapının zili çalınmıştı. Evin sahibi kadın koşup açtı, karşısına çıkan genç kız:

— Affedersiniz, dedi, senyör Rossi burada mı oturuyor?

— Hayır, niye sordun?

— Dün oto - stopla şehre inmek için yol kavşağında bekliyordum. Beni arabasına almak nezaketini gösterdi, mendili yanımda kalmıştı da...

— Soğuk mu almıştın kızım?

— Hayır, sonradan biraz ağlamıştım da...

Şen dul

Bir toplantıda sosyetenin şen dullarından biri anlatıyordu:

— Benim hayatım bir romandır...

Onu yakından tanıyan bir gazeteci sözünü kesti:

— Roman değil, kitaplık!...

Dilencinin böylesi...

Kadın, köşe başında duran dilenciye para vermek için çantasını açtı, sonra vazgeçip kaşlarını çattı:

— Ne biçim dilencisin, ağzın içki kokuyor! dedi.

Dilenci, edepsizleşti:

— Ağzımı ne karıştırıyorsun, sen bana öpücük mü yoksa para mı vereceksin?...

Bankacı

Müdür, iş arayan kıza sorar:

— Ne iş yaparsın?

Genç kız:

— Bankacılıktan anlarım, der, daha önce üç banka veznedariyle nişanlanmıştım!...

Ne olmuş

Arkadaşına bir gün önce Gaston'la nişanlandığını müjdeleyen genç kız, ertesi gün aynı arkadaşına:

— Gaston'la nişanımı bozdum, dedi.

Arkadaşı hayretle sordu:

— Neden?...

— Neden olacak şekerim, akşam annemle babamın olmadığı bir sırada eve geldi...

— Bunda kızacak ne var canım, daha iyi ya... Tabii hemen içeri almışsındır.

— Aldım.

— Yalnız oluşunuza sevinmiştir elbet.

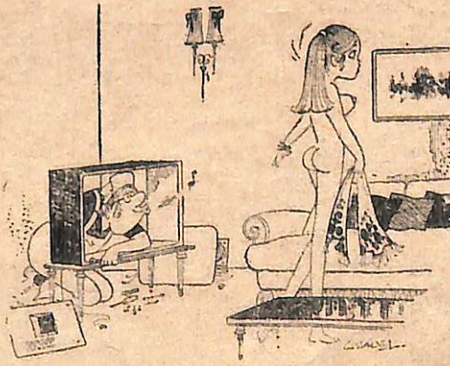
— Tabii sevindi.

— Anlatsana sonra n'oldu? Allah bilir yanıbaşına kadar geldi...

— Geldi.

— Eee?...

— «Hazır onlar yokken, ben de şu sizin bozuk saati tamir edeyim» dedi!

— Kocacığım, tamirci de arızayı gideremedi... Televizyon hâlâ ıslık çalıyor!..

Ordu kurardı!

Sabaha karşı tuttuğu taksi ile evine dönerken şoförle sohbete dalmışlardı:

— Evli misiniz? dedi.

— Evliyim, dedi şoför. Üç yıllık evliyim, tam altı çocuğum var!

— Oh, oh... Hep geceleri mi çalışıyorsunuz?

— Evet. Neden sordunuz?

— Ya gündüzü işte, geceyi evde geçirseydiniz diye düşünmüştüm de... Çocuk sayısını kaça çıkarırdınız acaba?

Görülmeye değer

İtalya'nın köylerinden birine gelen bir turist, rastladığı bir köylüye sorar:

— Buralarda görülmeye değer ne var?

Köylü hemen cevap verir:

— Eczacının karısı!...

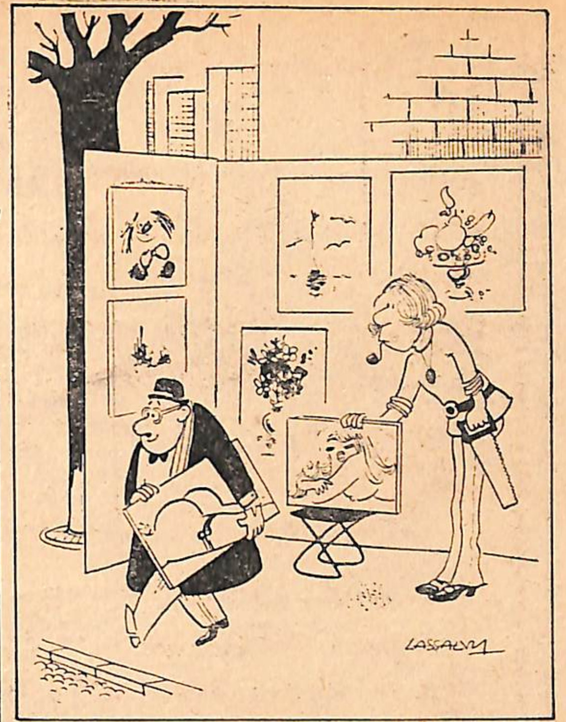
Dünya Karikatürleri

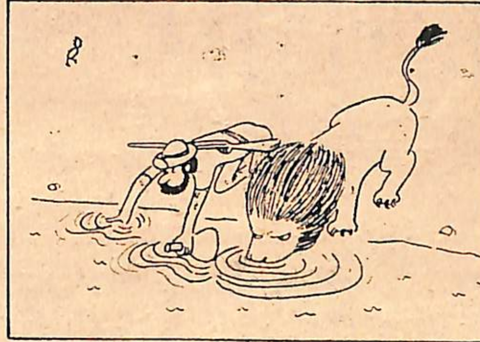
—SİZ HEP BÖYLE ELLERİNİZLE Mİ KONUŞURSUNUZ ?

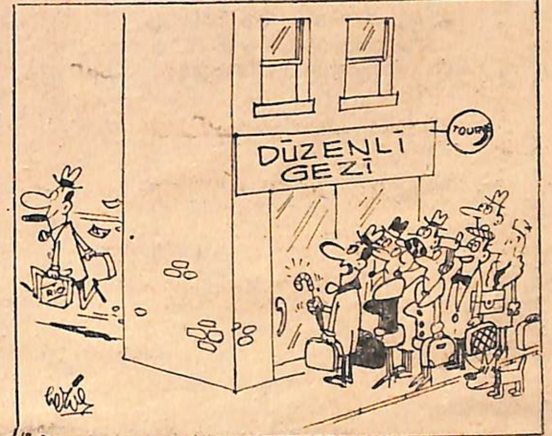
YAZISIZ

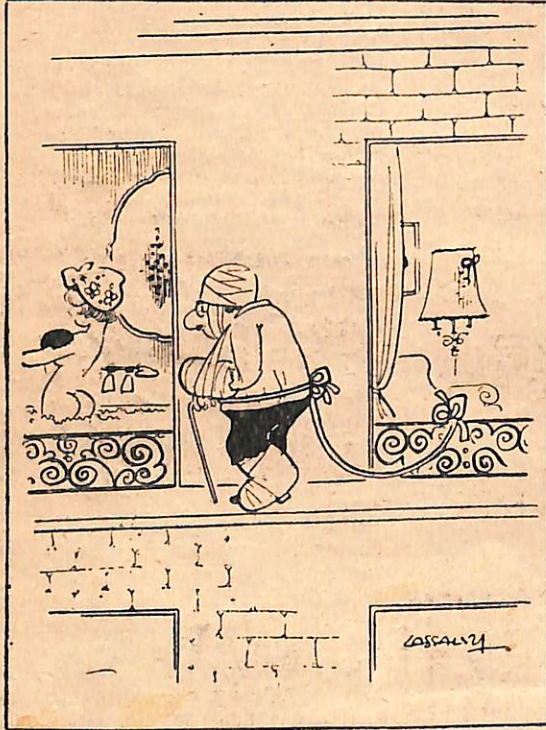
YAZISIZ

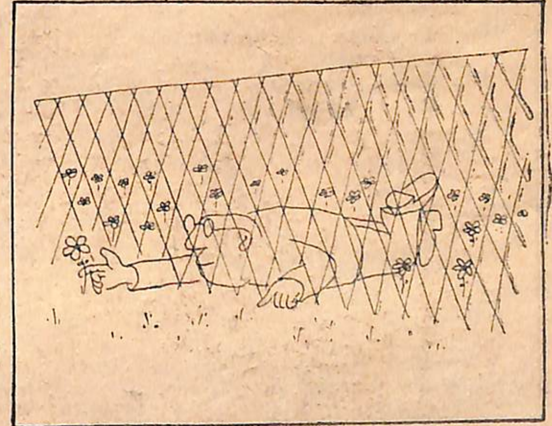
YAZISIZ

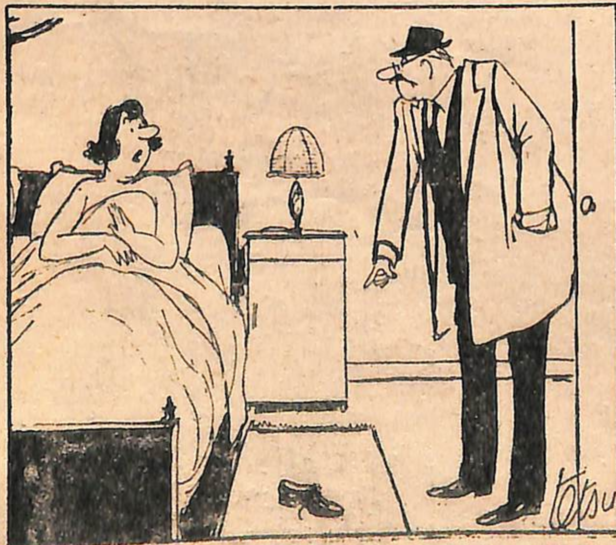
—NEDEN ACABA TEK KİŞİYE MAHSUS GİBİ YAZILMIŞ ?..

YAZISIZ

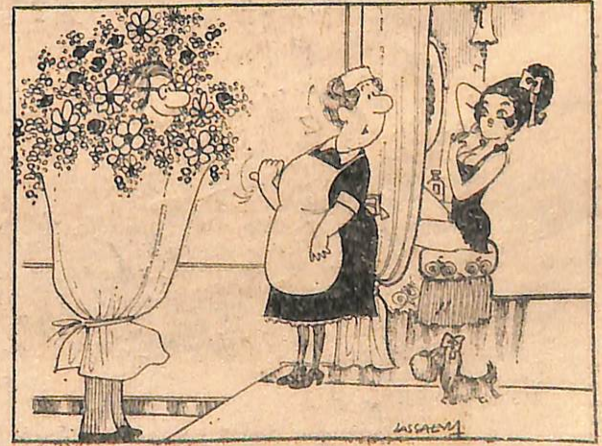
YAZISIZ

—EVET, BİR ERKEK AYAKKABISI... NE OLMUŞ YANİ? GÜNÜMÜZDE ÖYLE ACAİP ŞEYLER OLUYOR Kİ!

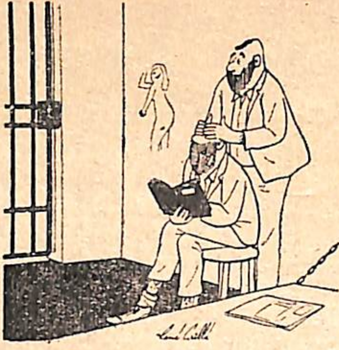

—TAMAM! MANZARALI ODA BUNA DENİR İŞTE!..

—SİZİN İÇİN HANIMCIĞIM... YALNIZ BAŞINA YÜRÜYEN KOCAMAN BİR ÇİÇEK DEMETİ!..

— Liz Taylor?.. Jane Fonda?.. B.B.?..

Kibar güreşçi

İri yarı, pehlivan yapılı bir adam, elindeki çiçek buketini hastanenin kapıcısına uzattı:

— Bunu mister Pandling'e veriniz, dedi.

Kapıcı, kısa bir duraklamadan sonra:

— Bizde böyle bir kimse yok, diye cevap verdi.

İri yarı adam, başını salladı:

— Biliyorum, fakat gelecek. Onunla bu akşam kulüpte güreş tutacağım.

Pırlanta yüzük

Yaşlı kadın, kızının parmağında değerli bir pırlanta yüzük görünce köpürdü:

— Bu ne rezalet?!. Onu namusunun bedeli olarak mı aldın?...

Kız pişkinlikle karşılık verdi:

— Ne bedeli anneciğim, o sadece bir avans...

Sarhoşluk

Yargıç, tanığa sordu:

— Sanığın çok sarhoş olduğuna emin misin?...

— Evet, otelin kapıcısına saçma sapan sözler söylüyordu.

— Fakat kapıcı ile o şekilde konuşması bir şey ifade etmez.

— İfade eder efendim, çünkü ortada ne kapıcı vardı ne de otel!...

Yeni bir oyun

Evin büyükleri, yeni nişanlıların biraz başbaşa kalmalarını sağlamak amacıyla komşu ziyaretine gidince, gençler bir süre susuştu, bir süre esneşti, nedeen sonra bir şeyler söylemesi gerektiğini akıl eden damat adayı:

— Annenle babanı gezmeye göndermekle iyi ettik, dedi. Çoktandır bizden fırsat bulup başbaşa kalamıyorlardı.

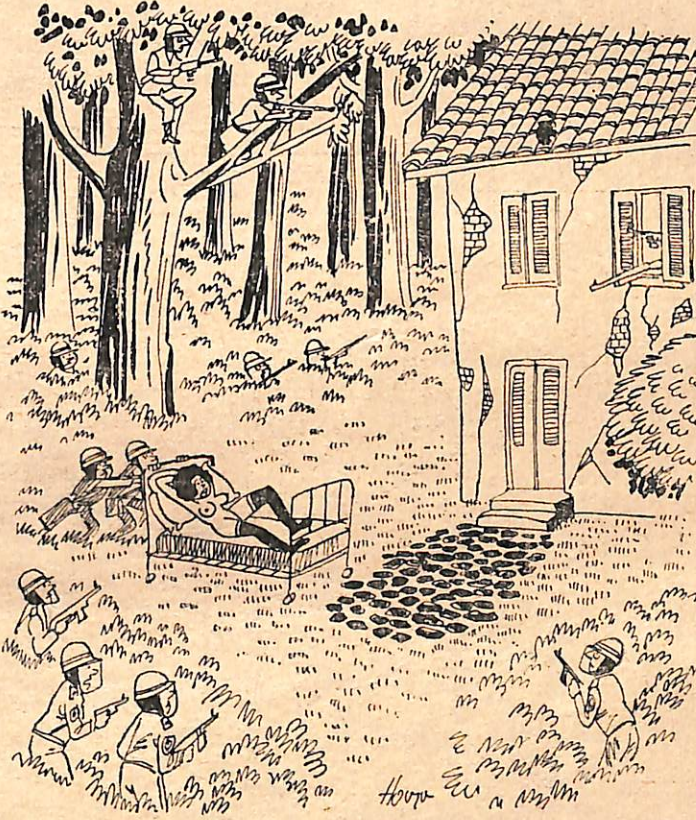
Çapkın kiracı

Moris yeni bir pansiyona taşınmıştı. İlk gece pansiyonun sahibi onu yanına çağırtarak:

— Delikanlı dedi, ben bir fabrikada gece bekçisiyim. Sakın ben yokken, karımı ve kızkardeşimi gece bir yere götüreyim deme. Buraya bir daha adım atamazsın.

Moris, her iki genç kadına mânalı mânalı baktıktan sonra:

— Merak etmeyin mösyö, dedi, gece siz buradan çıkar çıkmaz, biz doğru yatağa...

— Onları ancak böyle bir bomba ile yola getirebiliriz!..

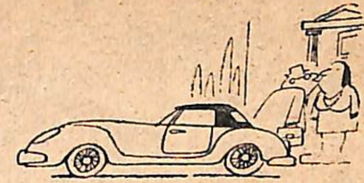
Tavsiye

Bir rüzgâr gibi kapıdan giren genç kadın:

— Aman doktor, dedi, benden hiçbir şeyi gizlemeyin, hastalığımın ilâcı ne ise onu söyleyin.

Onu tepeden tırnağa kadar süzen adam:

— Madam, dedi, size üç tavsiyem var: Birincisi, en aşağı yedi kilo vermeniz lâzım; ikincisi, yüzünüzdeki makyajı azaltın, hattâ hiç kullanmasanız daha iyi olur; üçüncüsü, ben ressamım, doktorun muayenehanesi bitişikteki dairededir!...

Yazısız

Oto - stop

Kapının zili çalınmıştı. Evin sahibi kadın koşup açtı, karşısına çıkan genç kız:

— Affedersiniz, dedi, senyör Rossi burada mı oturuyor?

— Hayır, niye sordun?

— Dün oto-stopla şehre inmek için yol kavşağında bekliyordum. Beni arabasına almak nezaketini gösterdi, mendili yanımda kalmıştı da...

— Soğuk mu almıştın kızım?

— Hayır, sonradan biraz ağlamıştım da...

Şen dul

Bir toplantıda sosyetenin şen dullarından biri anlatıyordu:

— Benim hayatım bir romandır...

Onu yakından tanıyan bir gazeteci sözünü kesti:

— Roman değil, kitaplık!...

Dilencinin böylesi...

Kadın, köşe başında duran dilenciye para vermek için çantasını açtı, sonra vazgeçip kaşlarını çattı:

— Ne biçim dilencisin, ağzın içki kokuyor! dedi.

Dilenci, edepsizleşti:

— Ağzımı ne karıştırıyorsun, sen bana öpücük mü yoksa para mı vereceksin?...

Bankacı

Müdür, iş arayan kıza sorar:

— Ne iş yaparsın?

Genç kız:

— Bankacılıktan anlarım, der, daha önce üç banka veznedariyle nişanlanmıştım!...

Ne olmuş

Arkadaşına bir gün önce Gaston'la nişanlandığını müjdeleyen genç kız, ertesi gün aynı arkadaşına:

— Gaston'la nişanımı bozdum, dedi.

Arkadaşı hayretle sordu:

— Neden?...

— Neden olacak şekerim, akşam annemle babamın olmadığı bir sırada eve geldi...

— Bunda kızacak ne var canım, daha iyi ya... Tabii hemen içeri almışsındır.

— Aldım.

— Yalnız oluşunuza sevinmiştir elbet.

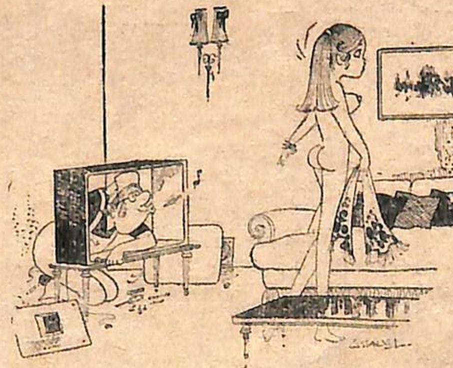
— Tabii sevindi.

— Anlatsana sonra n'oldu? Allah bilir yanıbaşına kadar geldi...

— Geldi.

— Eee?...

— «Hazır onlar yokken, ben de şu sizin bozuk saati tamir edeyim» dedi!

— Kocacığım, tamirci de arızayı gideremedi... Televizyon hâlâ ıslık çalıyor!..

Ordu kurardı!

Sabaha karşı tuttuğu taksi ile evine dönerken şoförle sohbete dalmışlardı:

— Evli misiniz? dedi.

— Evliyim, dedi şoför. Üç yıllık evliyim, tam altı çocuğum var!

— Oh, oh... Hep geceleri mi çalışıyorsunuz?

— Evet. Neden sordunuz?

— Ya gündüzü işte, geceyi evde geçirseydiniz diye düşünmüştüm de... Çocuk sayısını kaça çıkarırdınız acaba?

Görülmeye değer

İtalya'nın köylerinden birine gelen bir turist, rastladığı bir köylüye sorar:

— Buralarda görülmeye değer ne var?

Köylü hemen cevap verir:

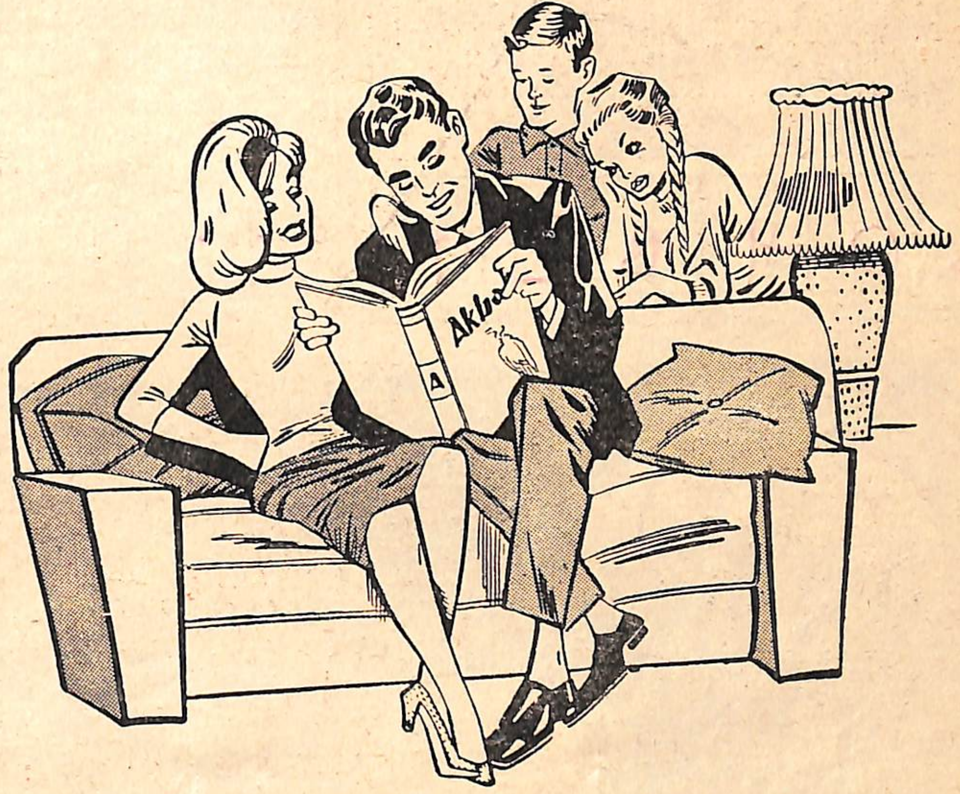
— Eczacının karısı!...

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

Bu güleryüzlü kuş 51 yıldan beri her hafta evlere ve insanlara neşe, nükte, espri taşımak için kanat çırpmaktadır. O, neşeyi temsil eder. Neşe ise her yaştan ve her sınıftan insanın ihtiyacını duyduğu bir şeydir.

Ekmek gibi, peynir gibi, hava gibi, su gibi, biraz tebessüm, biraz kahkaha insanlara lüzumludur. Fakiri ve zengini, memuru ve işçisi, öğretmeni ve öğrencisi, kadını, erkeği, evlisi, bekârı, genci, yaşlısı, her yaştan ve baştan insan güler, gülmek ister. Onun içindir ki:

AKBABA, HER YAŞTAN VE HER BAŞTAN İNSANIN ARKADAŞIDIR.

Ünlü bir filozof:
NEŞE PAYLAŞILIRSA BÜYÜR...
KEDER PAYLAŞILIRSA KÜÇÜLÜR... demiş.
AKBABA neşeyi paylaştıran dergidir. Neşenin paylaşılması neşenin büyümesini sağlar. AKBABA'yı okuyan hayatı daha çok sever.

TALİHİNİZ DAİMA AÇIK OLSUN!

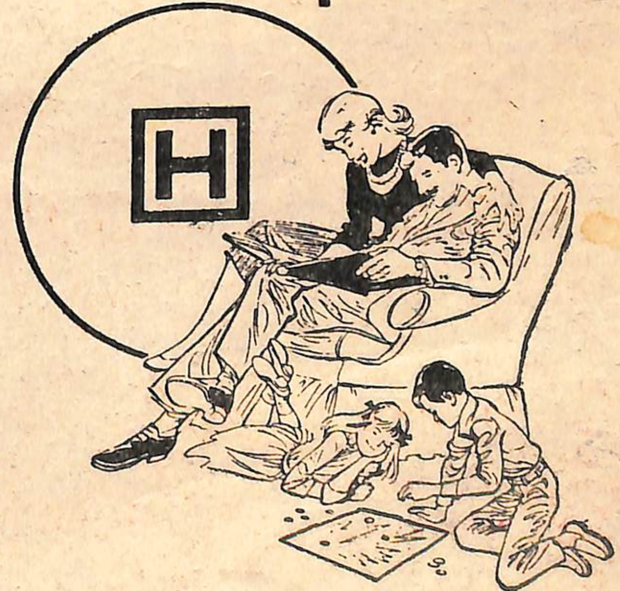

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 20407 - A - 60211 — 45)

Bankanız Aile Çemberi İçinde midir?

Muhakkak, bir aile bakkalınız, aile kasabınız, aile terziniz, hatta, aile doktorunuz, avukatınız vardır. Ama, bir aile bankanız var mı?.. Aile olarak tercih edeceğiniz bir banka sizlere sayısız faydalar sağlar. Bu faydaların başında hiç şüphesiz, ailenizin bütün fertlerinde bir tasarruf alışkanlığı yaratmak, gelir

TÜRKİYE HALK BANKASI

(Basın: 20384 - A - 60206 — 46)

AKBABA-TOTO 10

İSİM : ....

ADRES : ....

1	2	3	4	5	6
S	O	H	B	E	T

AKBABA TOTO OYNAYIN, 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okuyucular,

AKBABA TOTO yarışmasının onuncusunu bu sayımızda sunuyoruz. «AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar AKBABA TOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA TOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz ve bir zarfa koyup AKBABA adresine yollayınız.

Okuyucularımız her hafta bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz sevgili okuyucular.

